

Hồi 30

Tái Ngộ Mỹ Nhân

Đ

à Sơn công tử đi xa rồi, Lý Hồng mới tiến lên nói:

- Người ấy đáng ghét lắm !

Kiểm Phi nghe thấy nàng nói như thế sức nghĩ đến chuyện ở dưới chân núi Bạch đầu tại Yến Sơn, chàng lại hậm hực kêu "hừ" một tiếng và lạnh lùng hỏi:

- Cô nương chả yêu y là gì ?

Lý Hồng nghe nói ngẩn người ra, nhưng nàng là một thiếu nữ thông minh tuyệt đỉnh, chỉ nghĩ một chút là đã biết Kiểm Phi nói như thế là ám chỉ việc gì rồi, nàng liền cúi đầu xuống u oán đáp:

- Tiểu muội xưa nay không yêu một ai cả !

Kiểm Phi thấy nàng rầu rĩ như vậy lại động lòng thương, chỉ muốn chạy lại ôm chặt nàng và an ủi vài câu, nhưng vì lòng kiêu ngạo với sự tự tin của một người đàn ông đã ngăn cản không cho chàng làm như thế, nên chàng chỉ nhún vai một cái, lạnh lùng nói tiếp:

- Chưa chắc !

Lý Hồng vội cãi:

- Quả thật không có gì, tiểu muội không có gì mà !

- Ở chân núi Bạch đầu tại khu Yến Sơn, cô nương đi với ai thế ?

- Nếu công tử muốn tôi nói, tôi xin nói cho công tử nghe vậy.

Nói xong nàng kêu "hừ" một tiếng rồi cúi đầu xuống, thung thảng nói tiếp:

- Ai bảo công tử cứ hóa trang lung tung, làm cho tiểu muội chả còn biết ai với ai cả ?

Vẻ mặt nhu mì và ai oán của nàng khiến Kiểm Phi cảm thấy khoan khoái vô cùng, nhưng chàng vẫn cố giữ bình tĩnh hỏi tiếp:

- Tôi vì tránh kẻ thù nên bắt buộc phải cải trang như thế nếu cô yêu người thì cần phải vịn vào cớ đó !

Hiển nhiên giọng nói của chàng không còn gay gắt như trước, Lý Hồng mắt đỏ ngầu, lệ chảy quanh như muốn khóc, và hỏi tiếp:

- Tôi... tôi lại tưởng... y là hóa thân của công tử.

Kiểm Phi nghe tới đó vô cùng sửng sốt, nhưng vẫn lạnh lùng :

- Thế sao cô nương không nhìn kỹ ?

Lý Hồng không sao nhịn được nữa, vội đáp:

- Vì... tôi quá yêu công tử, vì tôi...

Nói tới đó nàng không sao nói được nữa, hai má đỏ bừng, quay đầu chạy ngay vào trong rừng.

Kiểm Phi kêu "ồ" một tiếng, vội đuổi theo ngay.

Trong rừng bốn bề yên tĩnh, người ta chỉ thấy có Lý Hồng nằm tựa vào lòng Kiếm Phi, nũng nịu nói:

- Kiếm... Phi... anh ác lắm !...

Kiểm Phi mặt đỏ bừng, khẽ nói:

- Hồng muội, chẳng hay cô nương có cho phép tôi gọi như thế không ?

Lý Hồng hổ thẹn gật đầu và khẽ đáp:

- Ai bảo không, anh đáng là anh của em lắm !

Kiểm Phi cảm động vô cùng, không sao nhịn được. Hai đôi môi của hai người liên tục chạm vào nhau. Lúc ấy chàng chỉ cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, khí huyết trong người rạo rực vô cùng. Đây là lần đầu tiên chàng được nếm mùi yêu. Chàng còn cảm thấy sung sướng một cách không sao mà tả rõ được. Còn Lý Hồng khẽ kêu "hứ hự", người không còn một chút hơi sức nào, nằm yên trong lòng chàng. Tiếp theo đó hai người ôm chặt lấy nhau, dần dần cả hai quên hết mọi việc ở trên thế gian này và chỉ thấy tiếng trống ngực đang hòa nhịp với nhau thôi.

Một lát sau Lý Hồng lại khẽ hỏi:

- Phi đại ca, từ giờ trở đi, đại ca không rời khỏi em nữa chứ ?

- Hồng muội, từ nay trở đi, hiền muội là vợ của Kiếm Phi này, chúng ta không bao giờ rời khỏi nhau nữa.

- Đại ca, em yêu anh, yêu từ lâu kia rồi.

Lý Hồng bỗng thấy Kiếm Phi ngẩn người ra suy nghĩ vội hỏi tiếp:

- Phi đại ca nghĩ ngợi gì thế ? Có thể nói cho tiểu muội hay được không?

- Ta đang nghĩ... ta đang nghĩ chuyện vừa rồi.

- Anh tệ lắm.

- Người vợ yêu quý của anh, anh không bao giờ rời em nữa !

Ánh trăng sáng chiếu vào mặt hai người, Lý Hồng bẽn lẽn hỏi lại:

- Đại ca không lừa dối em đấy chứ ?

Kiểm Phi liền giơ tay phải lên và nói:

- Có mặt trắng với trời xanh làm chứng cho, nếu anh phụ bạc em thì...

Lý Hồng vội ôm chặt lấy cổ chàng và hôn luôn vào miệng chàng không cho nói thêm. Một hồi lâu nàng mới khẽ nói:

- Ai khiến anh thế ? Em tin anh rồi !

Thế rồi hai người ở trong rừng âu yếm và chuyện trò với nhau cho tới khi trời sáng tỏ. Lúc đó hai người mới đứng dậy ra khỏi rừng, trông mặt cả hai đều tươi tỉnh. Lý Hồng đưa hai tay vuốt tóc rồi khẽ nói:

- Đại ca trông tóc em có bù rối không?

Kiểm Phi vừa cười vừa hỏi lại:

- Có phải hiền muội muốn bảo ngu huynh bắt chước đàn bà con gái chải đầu lại cho hiền muội không?

- Ai bảo với đại ca là tiểu muội muốn bắt đại ca chải đầu nào ? Người ta chỉ hỏi mình có thể thôi.

Nói xong nàng giơ tay lên vuốt tóc và nói:

- Chúng ta đi thôi !

Hai người liền ra khỏi khu núi ấy và tiến thẳng về phía Thiên Mục Sơn. Trên đường đi, Kiểm Phi đã kiếm được một con ngựa trắng rất tốt, còn Lý Hồng trở lại nhà nông dân lấy hai con ngựa đỏ, rồi cả hai tiể thẳng vào trong đất An Huy.

Lúc ấy mặt trời sắp lên, người đi lại đường cái rất đông đúc, có hai nam nữ vừa anh tuấn vừa xinh đẹp, người cỡi ngựa trắng, người cỡi ngựa đỏ như là Tiên Đồng Ngọc Nữ giáng thế đi vào trong thành.

Những người qua đường trông thấy hai người liền ngừng chân lại ngấm nhìn vào trầm trồ khen ngợi.

Bên cạnh đường, dưới một gốc cây cổ thụ có ba người, mặt rất hung ác đang ngồi ở đó. Ba người đều là đạo sĩ, thân hình gầy gò. Họ ngồi ở đó được nửa ngày rồi, nhưng họ ngồi lâu như thế mà mắt không hề chớp cái nào. Khi Kiểm Phi với Lý Hồng đi qua mặt chúng thì một đạo sĩ trong bọn chúng vội híp mắt lại, đôi người tia ra hai luồng ánh sáng vàng. Đạo sĩ bên trái khẽ nói:

- Tên họ đã tới đấy !

Y vừa nói dứt đã nghe thấy một tiếng cười nhạt, lạnh lùng như một mũi tên sắc bén bắn vào tai chúng. Cả ba đều mở to đôi mắt ra nhìn. Kiểm Phi với Lý Hồng vẫn vừa cười vừa nói, thung thủng đi vào trong thành.

Chờ tới khi hai người vào tới cửa thành thì đạo sĩ ngồi bên phải liền lên tiếng :

- Thằng nhỏ này có lẽ khó đối phó lắm !

Đạo sĩ ngồi giữa lạnh lùng đỡ lời:

- Để trời tối đã rồi hãy nói chuyện sau.

Đạo sĩ bên phải lại nói tiếp :

- Con nhỏ trông cũng khá xinh đẹp đấy !

Đại sĩ bên trái đưa mắt nhìn đạo sĩ nọ một cái, tủm tủm cười rồi cả ba cùng nhắm mắt lại.

Một lát sau đạo nhân ngồi ở giữa lại trợn to đôi mắt lên và nói:

- Lão nhị hãy vào trong thành thăm dò thật hư ra sao để giúp các đàn em vì sợ chúng làm không nổi.

Đạo sĩ bên trái liền vâng lời đứng dậy, nhặt cây quả trượng để bên cạnh rồi lững thững đi vào trong thành liền.

Hãy nói Kiểm Phi với Lý Hồng đi vào trong thành, tiến tới khách sạn Phúc Lai. Một tên phổ ky đã vội chạy ra nghinh đón. Lý Hồng nói với Kiểm Phi rằng:

- Đại ca, chúng ta vào trong khách sạn này nghỉ chân nhé !

Kiểm Phi gật đầu, cả hai đều xuống ngựa đi vào trong điểm.

Tên phổ ky thấy hai người ăn mặc lịch sự như vậy, liền chào hỏi rất lễ phép và nói:

- Tướng công với cô nương vào trọ trong khách sạn này sạch sẽ và rộng rãi lắm, lại có những món ăn ngon nữa.

Kiểm Phi với Lý Hồng trao ngựa cho phổ ky dắt vào trong chuồng. Một tên phổ ky thứ hai liền đưa hai người lên trên lầu.

Hai người lựa hai căn phòng sát vách nhau. Tên phổ ky chờ hai người ngồi xuống, giở thực đơn và nói tiếp :

- Mời đại gia chọn món ăn !

Kiểm Phi vừa cười vừa bảo Lý Hồng rằng:

- Hiền muội muốn ăn gì thì bảo đi !

Lý Hồng lườm chàng một cái và đáp:□

- Đại ca lựa chọn đi !

Kiểm Phi vừa cười vừa bảo phổ ky rằng:

- Chú xem có món gì ngon thì làm mấy món và đem rượu ngon lên cho chúng tôi !

Tên phổ ky vừa cười vừa gật đầu và rút lui.

Hai người đứng bên cửa sổ nhìn xem phong cảnh, bỗng Kiểm Phi thở dài một tiếng. Lý Hồng ngạc nhiên hỏi chàng tại sao lại thở dài, Kiểm Phi đáp:

- Làm thế nào mà giải quyết được hết mọi oán thù thật sung sướng biết bao.

Lúc ấy phổ ky đã đem thức ăn và rượu vào. Hai người liền ngồi ăn uống. Ăn xong, Kiếm Phi đưa Lý Hồng về phòng và khẽ dặn bảo rằng:

- Chưa biết chừng đâu sẽ có người đến quấy nhiễu. Hiền muội phải cẩn thận và nhớ đừng lúc nào rời khỏi ngu huynh hết.

Lý Hồng gật đầu vâng lời. Chàng hôn lên má nàng một cái rồi quay về phòng ngủ luôn.

Kiếm Phi nghĩ đến những người đã gặp gỡ ở trên đường thì chỉ có ba lão đạo sĩ là đáng nghi hơn hết. Nhưng chàng không nghĩ ra được ba người đó là người của môn phái nào ? Chàng lại nghĩ thầm:

- Chả lẽ chúng là người của Cửu Thiên Đạo Cung chăng ?

Nhưng chàng không hiểu tại sao Cửu Thiên Đạo Cung lại có thù với mình mà cứ đôi ba phen đến tầm thù như thế là nghĩa lý gì. Sau cùng chàng quyết định bất cứ ai, hễ tới quấy nhiễu là chàng sẽ cho chúng một bài học liền. Chàng ngồi ở trên giường vận nội công điều khí, một lát sau tinh thần đã được sung túc rồi.

Không bao lâu trống đã điểm canh ba, Kiếm Phi vội vặn nhỏ ngọn đèn rồi lấy chăn cuộn thành hình người để trên giường. Xong đâu đấy chàng mở cửa sổ nhảy ra bên ngoài phi thân lên trên mái nhà, nằm phục ở trên nóc.

Một lát sau, bỗng có ba cái bóng đen phi tới nhanh như bóng ma vậy, chỉ thoáng cái đã tới trước khách sạn.

Kiếm Phi đưa mắt nhìn, nhận ra ba cái bóng đen vừa tới chính là ba đạo sĩ gây gò mà mình đã gặp hồi ban ngày. Ba đạo sĩ ấy vừa tới nơi, phi thân lên nóc nhà nhìn chung quanh một lượt, rồi chúng rón rén đi tới chỗ phòng của Kiếm Phi và Lý Hồng.

Người đi trước chính là người đứng đầu của ba đạo sĩ, chỉ giơ tay ra hiệu một cái, y đã tung mình nhảy lên đeo lơ lửng dưới mái hiên liền, còn một tên nữa thì lên tới trước cửa phòng của Lý Hồng. Cứ xem hành động của ba tên đó thì đủ thấy Kiếm Phi đoán không sai, võ công của chúng đã luyện tới mức thượng thặng, thuộc vào hạng cao thủ hạng nhất rồi.

Còn một tên đạo sĩ ngồi xổm ở chỗ cách chàng không xa, đang đưa mắt nhìn khắp chung quanh. Hai tên đạo sĩ ở dưới mái hiên vẫy tay ra hiệu cho nhau một cái, rồi cùng đẩy cửa sổ ra, nhảy vào trong phòng.

Đúng lúc ấy, Kiếm Phi đã giở hết toàn lực và khinh công tuyệt đỉnh ra, lướt tới phía sau đạo sĩ đang ngồi canh gác, dùng giọng rất khẽ lạnh lùng nói:

- Bạn này !

Đạo sĩ nọ giật mình kinh hãi, giơ trái tay ra phía sau tấn công thì yếu huyệt ở dưới xương sống của y đã bị điểm trúng, mình mẩy tê tái ngã lăn ra ngay. Kiếm Phi vội túm lấy cổ của y, nhẹ nhàng lướt ra phía ngoài phòng của Lý Hồng và nhảy ngay luôn vào trong phòng.

Chàng thấy đạo sĩ nọ đang đứng ngẩn người ra, nhưng không thấy Lý Hồng đây hết, chàng liền cười nhạt một tiếng. Đạo sĩ nọ vội quay người lại, vừa thuận tay ném luôn một vật gì sáng như điện vậy, nhưng Kiếm Phi đã vút một cái bóng đen vào người y.

"Bốp" một tiếng kêu rất khê, máu tươi đã bắn ra tung tóe, nhưng cái bóng đen ấy vẫn chưa hết đà, cứ bắn thẳng vào người của đạo sĩ nọ...

Đạo sĩ trông thấy rõ phi tiêu của mình đã trúng vào người của sư huynh chứ không phải trúng vào kẻ địch, liền hoảng sợ ngẩn người ra gọi:

- Nhị sư huynh !

Y vừa giơ tay ra đỡ lấy cái bóng đen thì đã có một luồng bóng trắng lơ mờ lướt nhanh như điện chớp và chạy quanh người y. Y cảm thấy mình mẩy tê liệt rồi ngã lăn ra mặt đất tức thì.

Kiếm Phi giơ tay ra khê đỡ rồi đặt xác của y xuống đất.

Lúc ấy ngoài cửa sổ bỗng có tiếng thất thanh kêu la của Lý Hồng vọng vào:

- Phi... đại... ca...

Tiếng kêu thế đã bay rất xa, Kiếm Phi giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Lạ thật ! Sao Hồng muội lại lọt vào tay đối phương như thế ?

Nhưng thời gian không để cho chàng suy nghĩ nhiều, chàng đã nhanh như một làn khói nhảy lên trên mái nhà tìm kiếm. Chàng đã thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp đi về phía Tây Bắc.

Hồi 31

Bích Vân Kiếm Tung Hoàn

K

iểm Phi không suy nghĩ gì hết, giở hết tốc lực khinh công ra đuổi về phía Tây Bắc liền.

Cái bóng đen kia cũng nhanh khôn tả, chỉ thoáng cái đã ra khỏi thành rồi.

Lúc ấy Kiếm Phi đuổi theo chỉ còn cách đối phương chừng hơn mười trượng và chàng đã trông thấy rõ người đó chính là một trong ba đạo sĩ, còn Lý Hồng thì đang mê man bất tỉnh nằm ở trong tay y.

Không bao lâu, hai người đã chạy vào trong khu núi cách thành trì mấy chục trượng rồi, phía đằng trước có một ngôi chùa đồ sộ. Kiếm Phi vội nín hơi lấy sức nhảy vọt lên trên không, lướt qua trước đạo sĩ rồi hạ chân xuống. Đạo sĩ nọ cười nhạt một tiếng, cứ nhắm thẳng ngôi chùa đồ sộ ấy mà chạy vào.

Trong lúc Kiếm Phi sắp nhảy xuống đầu đạo nhân thì trên đỉnh chùa bỗng có một đạo hào quang màu đỏ và sáng rực nhằm đầu Kiếm Phi bắn tới. Chàng cả kinh, vội giơ song chưởng lên nhắm cái bóng đen ấy tấn công luôn mười mấy thế một lúc. Sau một tiếng kêu "bùng", bóng người nọ bay tung sang bên cấm sâu vào một thân cây cổ thụ cách đó mấy chục trượng.

Tên đạo sĩ xách Lý Hồng chạy không ngờ Kiếm Phi lại bị người bên mình tấn công như thế mà còn rảnh tay tấn công lại mình cho nên y mới không kịp đề phòng và bị Kiếm Phi đá luôn một lúc hai mươi mốt đá. Chờ cho tới khi phát giác thì y đã bị chân chàng đá trúng hông dít đánh "bộp", và y kêu "hự" một tiếng, người bị bắn tung ra xa bảy tám bước và ngã lảo ra đất.

Lý Hồng cũng bị bắn ra ngoài xa hơn trượng. Lúc ấy trong chùa lại có mười mấy đạo sĩ xông ra. Kiếm Phi đã lướt tới cạnh Lý Hồng, thấy người nàng dính đầy bụi bặm, hai mắt nhắm nghiền. Chàng đau lòng vô cùng, vội ôm nàng lên, dùng tay điểm vào yếu huyệt của nàng. Nàng kêu "ối chà" mấy tiếng, hai mắt liền mở ngay ra.

Nàng tay mình đang nằm trong tay Kiếm Phi và còn nghe thấy người yêu trầm giọng nói:

- Hiền muội phải cẩn thận mới được!

Lý Hồng vừa tỉnh táo, đưa mắt nhìn khắp chung quanh, thấy Kiếm Phi đang đứng ở cạnh mình, nàng đứng phắt ngay dậy, vội rút kiếm ra khỏi bao, tay trái phủi bụi bặm

trên người. Tình cảnh lúc đó thật là rừng rợn, trong khu rừng ở chung quanh thỉnh thoảng có mấy tiếng cú kêu vọng ra nghe rất kinh khủng, lại thêm mấy tên đạo sĩ mặt gầy gò, trông rất hung ác đang bao vây hai người.

Tên đạo sĩ nào cũng trở mắt lên nhìn hai người, con người của chúng tia ra hai luồng ánh sáng vàng và lóng lánh. Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, chấp tay chào và hỏi:

- Ngày hôm nay quý vị dụ Đặng mỗ tới đây làm gì thế ?

Đạo sĩ đứng giữa lùn và bé nhỏ hơn hết, bước lên một bên cười nhạt đáp:

- Các đạo gia đây là đệ tử của Cửu Thiên Đạo Cung phái muốn mời người đi yết kiến giáo chủ !

Kiếm Phi cười nhạt nói:

- Thị mạnh ép khách như thế này chưa chắc tại hạ đã đi !

Lão đạo sĩ vẻ mặt vẫn lạnh lùng và nói tiếp:

- Bất cứ các hạ ứng thuận hay không hôm nay chỉ có hai đường cho các hạ thôi, một là đi, hai là chết !

Kiếm Phi tức giận thầm, cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Vị nào tự tin có đủ tài ba thì cứ việc ra đây mà cưỡng ép tại hạ đi !

Nói xong, chàng vận khí vào toàn thân, chuẩn bị đối phó với đại địch.

Chàng biết mười mấy người đó võ công không phải tầm thường nếu ra tay đấu thật sự mình cũng phải cẩn thận lắm mới được, cho nên bề ngoài chàng làm như ung dung nhưng sự thật chàng đã quan sát từng ly từng tí, và ở chung quanh đó mười mấy trượng đều ở dưới phạm vi tấn công của chúng.

Lý Hồng mặt lộ sát khí, quát lớn:

- Bọn tặc đạo sĩ kia, có tài cứ tấn công thật sự, hà tất phải lén lút tấn công trộm làm chi ?

Đạo sĩ đứng giữa lùn lì đáp:

- Không cho các người nếm chút đau khổ thì các người vẫn chưa biết Cửu Thiên Đạo Cung lợi hại như thế nào !

Nói xong, y rút trường kiếm ra, cả mười mấy đạo sĩ kia cũng đều rút kiếm theo.

Kiếm Phi khẽ dặn Lý Hồng rằng:

- Hiền muội đừng có cách xa ngu huynh. Hãy lấy thủ làm công nghe chưa !

Chàng vừa nói xong, đạo sĩ nọ đã hú lên một tiếng rất kinh khủng, múa kiếm xông lại tấn công liền. Đồng thời mấy thanh kiếm của các đạo sĩ nọ, ở bốn mặt tám phương cũng tấn công tới một lúc.

Lý Hồng liền hét lên một tiếng, múa kiếm xông lên chống đỡ luôn.

Ngân phách kiếm biến thành trăm nghìn đạo ánh sáng bạc, nhằm vòng kiếm quang nọ mà tấn công lia lịa. Kiếm Phi giờ song chuồng lên tấn công, chuồng phong của chàng hóa thành một hàng rào tường bằng hơi đẩy mạnh tới bọn đạo sĩ.

Trận đấu rất kịch liệt, bóng kiếm của bọn đạo sĩ như nghìn vạn đạo hàn quang phi tới.

Thân hình của Kiếm Phi tựa như một cái bóng ma cứ phi đi phi lại trong những khe hở của làn kiếm quang bên địch, đồng thời chàng tấn công cũng rất lợi hại.

Còn Lý Hồng thì bị ba đạo sĩ bao vây cứ phải khổ chiến hoài. Ngân phách kiếm của nàng phong tỏa đường kiếm của kẻ địch và thỉnh thoảng lại còn phản công rất lợi hại nữa.

Trận đấu càng ngày càng kịch liệt, người của Kiếm Phi càng quay càng nhanh, song chuồng của chàng tấn công khắp lượt các đạo sĩ bao vây quanh mình. Đồng thời chàng còn thỉnh thoảng để ý đến Lý Hồng.

Các đạo sĩ của Cửu Thiên Đạo Cung phái tới càng đấu càng hoảng sợ. Chúng tưởng tượng cái bóng ma của địch lúc nào cũng ở bên cạnh mình, và tha hồ cho thể kiếm của mình lợi hại như thế nào mà cũng không sao đâm trúng vào người của kẻ địch.

Thậm chí chúng còn hoài nghi người đang đấu với chúng không phải là văn sĩ yếu ớt hồi nãy, mà chúng lại tưởng đó là một cái bóng ma, vì chúng rõ ràng đã trông thấy kiếm của mình đâm trúng hắc hời, nhưng nhìn kỹ thì như đâm vào chỗ trống không.

Dần dần trước mặt của các đạo sĩ chỗ nào cũng thấy bóng của Kiếm Phi xuất hiện, từ một biến thành hai, từ hai biến thành bốn, sau cùng bất cứ chỗ nào cũng thấy hình bóng của chàng.

Riêng Kiếm Phi, chàng không biết bọn đạo sĩ này là hạng người như thế nào của Cửu Thiên Đạo Cung, nhưng thấy công lực của chúng cao siêu hơn những cao thủ của giang hồ nhiều, nếu bọn người này chỉ thuộc vào hạng thứ nhì, thứ ba của Cửu Thiên Đạo Cung thì thực lực của chúng không thể coi thường được.

Một lát sau bỗng có một tiếng kêu rú thảm khốc vọng lên và máu tươi bắn tung tóe. Các đạo sĩ đang kinh ngạc thì tiếng kêu rú lại nổi lên tiếp và tiếng người té ngã cứ kêu "lốp bốp" hoài, máu tươi cũng bắn tung lên như mưa.

Còn bên Lý Hồng vì nhờ ảnh hưởng phía bên này, nên nàng thắng trận cũng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt nàng đã giết được hai đạo sĩ rồi. Trong lúc các đạo sĩ đang thảm bại có mười cái bóng nữa phi tới, mà người nào cũng là đạo sĩ hết. Nhưng những đạo sĩ này ăn mặc rất lịch sự, cử chỉ chậm chạp như những phú ông vậy. Khi chúng tới nơi chỉ đứng yên, hai mắt ti hí nhìn mọi cử chỉ của Kiếm Phi.

Lúc ấy lại có hai đạo sĩ bị Kiếm Phi giết chết và đạo sĩ đấu với Lý Hồng đã thấy uể oải, chỉ còn chống đỡ thôi chứ không sao phản công lại được.

Hai đạo sĩ ăn mặc lịch sự nhẹ nhàng nhảy vào trong đấu trường. Một tên với giọng rất quái dị hỏi:

- Họ Đặng kia, người giết đã đủ chưa ?

Đồng thời chúng giơ bốn chưởng lên, nhằm song chưởng của Kiếm Phi mà tấn công tới kêu đến "bùng" một tiếng, cát bụi bay tứ tung và cây cỏ đều ngã gục.

Hai đạo sĩ nọ nhẹ nhàng lướt ra ngoài hơn trượng, dáng điệu trông rất đẹp, tựa như lướt trên gió vậy, còn Kiếm Phi thì thấy đầu óc choáng váng, khí huyết rạo rực, vội lui về phía sau hai bước mới đứng vững. Chàng kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

- Không ngờ đối phương ra tay một cách ung dung như thế mà mình đã bị thương nghiêm rồi, có lẽ đêm nay hung nhiều cát ít.

Nhưng phần hai đạo sĩ ấy là hai tay cao thủ thượng thặng của Cửu Thiên Đạo Cung. Hai người liên tay đánh và đã giở mười thành công lực ra mà còn bị đẩy lui ra ngoài xa hơn trượng, đầu óc choáng váng, chịu không nổi. Vì vậy bọn đạo sĩ mới tới này định hạ Kiếm Phi cũng không phải là chuyện dễ.

Hai tên đạo sĩ nọ liền ngấm ngấm vận công điều khí để chữa thương, còn tám tên nữa đều kinh ngạc vô cùng.

Lúc ấy mọi người đã ngừng tay hết, Lý Hồng mồ hôi nhễ nhại đầu tóc bù rối, thở hổn hển, lại gần hỏi Kiếm Phi rằng:

- Đại ca có... bị thương không ?

Kiếm Phi dụ giọng đáp:

- Không, hiền muội cứ yên tâm!

Tuy vậy, Lý Hồng vẫn lo âu hết sức. Dưới ánh sáng trăng, nàng trông thấy mặt chàng nhợt nhạt, đang nghiêng răng mím môi mà cười, nàng đau lòng vô cùng, nói tiếp:

- Đại ca nghỉ ngơi giây lát để tiểu muội chống đỡ chúng một trận nhé !

Kiếm Phi gượng cười, dùng truyền âm nhập mật đáp:

- Khỏi cần, hiền muội phải biết chúng tấn công rất mãnh liệt, hiền muội mau vận công điều khí để chuẩn bị đi.

Quả nhiên Lý Hồng không nói nữa mà ngấm ngấm điều hơi vận khí, chuẩn bị đấu thí mạng với kẻ địch.

Lúc ấy bốn bề đều yên lặng như tờ, thỉnh thoảng có vài tiếng thở dài thôi. Các đạo sĩ của Cửu Thiên Đạo Cung hình như đang đợi chờ ai tới vậy. Chúng cứ trở mắt lên nhìn Kiếm Phi thôi, chứ không nói năng gì hết.

Một lát sau, ở phía đằng xa có tiếng rú vọng tới. Một trong mười đạo sĩ ăn mặc lịch sự vừa tới sau đó liền rú lên một tiếng thật dài để trả lời. Đồng thời y đi tới gần Kiếm Phi giờ chuông lên nhằm các đại huyệt của chàng mà điểm luôn.

Tuy Kiếm Phi đã chuẩn bị trước, nhưng chàng không ngờ đối phương và họa với tiếng rú đằng xa đã tấn công mình liền. Chàng giật mình kinh hãi, vội bước chéo sang bên, giờ tả chuông đẩy ra một luồng gió mạnh để bảo vệ lấy mình với Lý Hồng, chuông phong của hai người va đập nhau, cả hai cùng lui về phía sau mấy bước.

Tiếp theo đó lại có hai bóng người nhanh vô cùng phi tới trước mặt Kiếm Phi, giờ chuông lên tấn công Kiếm Phi với Lý Hồng hai người.

Lý Hồng thị có bảo kiếm cứ múa tít thanh kiếm lên bảo vệ toàn thân.

Lúc ấy trong đấu trường lại có thêm một đạo sĩ vừa gầy vừa cao xuất hiện.

Lão đạo sĩ đó vừa xuất hiện đã cười nhạt và nói:

- Tiến lên ! Phải bắt sống vì giáo chủ muốn thân hành mổ bụng y.

Những tên đạo sĩ đối với đạo sĩ già này rất cung kính. Chúng đồng thanh vang lời và xông lại bao vây Kiếm Phi với Lý Hồng.

Kiếm Phi thấy vậy cả kinh, vì thấy chuông lực của đối phương rất mạnh và bao vây quanh mình. Chàng liền quát lớn một tiếng, giờ Long Phụng Cương Khí đẩy ra.

Khắp chung quanh người chàng đều có những sức lực rất dẻo dai nhưng vẫn bị đẩy sang bốn bên.

Sau những tiếng kêu "ùm ùm", dưới đất đã bị lõm thành một cái hố sâu, áp lực của bốn bên đã thấy nhẹ hẳn. Chàng vội rút Kim Húc thần kiếm ra khiến ai nấy đều bị lóa mắt. Trong đấu trường như có một mặt trời vừa hiện lên vậy. Đồng thời Lý Hồng cũng hét lớn một tiếng, múa tít thanh kiếm bạc, thế là song kiếm hợp bích như trăm ngàn con rồng vàng rồng bạc múa lượn chung quanh bọn đạo sĩ.

Một lát sau, tiếng kêu la thảm khốc vọng lên, những làn mưa máu bay tung tóe, từng tên đạo sĩ một, hoặc bị gãy tay hoặc bị gãy chân, hoặc bị đâm thủng người đã ngã tứ tung.

Lão đạo sĩ đứng cạnh đó cười nhạt một tiếng, vì y đã nhận rõ tình hình của đôi bên rồi. Y vội rút thanh kiếm ra xông lên tấn công luôn.

Kiếm Phi thấy hào quang sáng lóa ra hơi lạnh buốt xương, chàng liền múa tít thanh thần kiếm lên ngăn cản. Đột nhiên chàng nghe Lý Hồng quát lớn:

- Tặc tử giỏi thật !

Nàng vừa quát vừa nhằm phía bên trái tấn công.

Kiếm Phi thấy vậy quát lớn:

- Hồng muội, đừng có đi xa !

Kiểm quang của đôi bên đã va đụng nhau kêu đến "coong" một tiếng. Kiếm Phi vội lui về phía sau ba bước để ý nhìn xem Kim Húc thần kiếm thấy không hề sút mẻ gì cả. Đang lúc ấy lại có ba đạo kiếm quang nhằm sau lưng và bụng chàng đâm tới.

Chàng cười nhạt một tiếng, múa tít thần kiếm gạt ngay. Trận đấu lại kịch liệt như hồi nãy. Bốn lão đạo sĩ đang tiền hô hậu ủng, một người bịt mặt cao lớn vạm vỡ lẳng lẳng xuất hiện ở cửa chùa. Không một ai để ý đến người y cả và y cũng không can thiệp vào đấu trường, cứ đứng yên mà xem thôi.

Kiểm Phi cảm thấy ngoại lực đè mạnh như núi lấn áp tới khiến chàng có vẻ như địch không nổi, nhưng chàng vẫn thần dũng như thường, thế kiếm của chàng cũng không hề loạn xạ chút nào. Đồng thời tay trái của chàng cũng không chịu để yên, thỉnh thoảng tấn công những kẻ địch đứng gần.

Chàng lại đưa mắt nhìn Lý Hồng thấy bốn đạo sĩ vây đánh nàng, mà nàng cứ nghiêng răng mím môi chống đỡ, mồ hôi toát ra như mưa, kiếm quang của nàng chỉ có thể bảo vệ quanh nàng ba thước thôi. Đột nhiên một đạo sĩ nhằm mặt nàng đâm tới, nàng lẹ làng dùng thế Tá Trảm Nam Sơn (chém chéo núi Nam) chém chéo xuống.

Ngờ đâu, đạo sĩ nọ đã múa tít thanh kiếm thành sáu bông hoa bạc úp chụp lấy người Lý Hồng, đồng thời ba thanh kiếm khác lạ ở ba nơi khác nhau đâm tới, nếu nàng chưa mệt mỏi vẫn có thể dùng thế Húc Nhân Đồng Thăng để tránh được mấy thế công đó, đồng thời còn phản công được kẻ địch là khác.

Nhưng bây giờ nàng không thể chống lại được bốn thế công của kẻ địch một lúc như vậy. Nàng hoảng sợ vô cùng nhưng nàng chưa kịp suy nghĩ cách đối phó thì đã có tiếng kêu "leng keng", thanh kiếm đã rời khỏi tay nàng rồi, nàng thất kinh la lớn:

- Đại ca...

Nàng chưa kêu xong thì đã thấy mình mảy tê tái và té lăn ra đất ngay.

Bốn đạo sĩ cùng ngẩng đầu lên nhìn năm người đứng ở trước cửa miếu rồi cùng bỗng Lý Hồng đưa đến trước mặt đạo sĩ bịt mặt. Chỉ thấy đạo sĩ ấy khẽ gạt đầu một cái và chỉ tay vào Kiếm Phi.

Bốn đạo sĩ nọ cùng cung kính vâng lời rồi xông lại vây đánh Kiếm Phi.

Kiểm Phi đang đấu với mấy đạo sĩ đã cảm thấy mệt nhọc rồi bây giờ lại còn lo âu cho Lý Hồng rồi lại bị thêm bốn kẻ địch đến bao vây. Vì thế, kiếm thế của chàng cũng loạn dần và phạm vi càng lúc càng thu hẹp lại, mồ hôi trên trán nhỏ ròng xuống như mưa. Đạo sĩ bịt mặt đứng cạnh đó vẫn cười nhạt một tiếng và nói:

- Bắt đi !

Bốn đạo sĩ đứng cạnh y lại rút trường kiếm ra xông lên vây đánh tiếp.

Lúc ấy Kiếm Phi ra tay càng chậm và chàng đã cảm thấy tuyệt vọng rồi, nhưng nghĩ lại gia hận, sư thù và trách nhiệm phục bang rất nặng nề, mình không thể nào chết được.

Vì vậy bỗng có một sức lực kỳ lạ từ trong người chàng toát ra. Chàng giở Nhất tuyến phiêu thân pháp với Long Phụng Cương Khí ra sử dụng cùng một lúc. Đồng thời lại có một luồng ánh sáng xanh vọt lên nữa, chàng đã rút thanh Bích Vân kiếm ra khỏi vỏ. Vì chàng đã giở toàn lực ra trong hoàn cảnh tuyệt vọng này mong chuyển bại thành thắng để tìm lối thoát, nhưng người của đối phương quá nhiều và tên nào tên nấy đều là hảo thủ đáng kể, khi nào chúng lại chịu để cho chàng thoát thân?

Hồi 32

Lực Chiến Quân Hùng

Kiểm Phi cảm thấy những làn sóng kiếm ở bên ngoài trùng trùng điệp điệp đè nén tới, dưới tình thế này, chàng chỉ còn có cách là bảo thủ thôi. Chàng gỡ Nhất tuyến phiêu thân pháp ra và hai tay cầm hai thanh bảo kiếm Kim húc và Bích Vân kiếm múa tít. Chàng cảm thấy mình tựa như đang đi trên chiếc thuyền lênh đênh trước sóng gió. Đấu được mấy trăm hiệp rồi, chàng thủ nhiều hơn công, mồ hôi trên trán đã toát ra, cử động chậm dần.

Đạo sĩ bịt mặt thân hình vạm vỡ đứng cạnh đó cười và nói:

- Đặng Kiếm Phi, không ngờ người cũng thất bại hôm nay.

Kiểm Phi nghe nói đau lòng vô cùng, nhưng chàng lại có một cảm giác khác là nghe giọng nói của người ấy có vẻ quen thuộc lắm, nhưng hoàn cảnh không cho phép chàng suy nghĩ xem người đó là ai. Chàng phần nộ nên lại múa tít thanh bảo kiếm như vũ bão.

"Ồi."

Một tiếng kêu thảm khốc vọng lên, đã có một kẻ địch bị mất đầu, người bắn ra ngoài xa. Các người khác đồng thanh quát lên rồi xông lại tấn công tới tấp, chứ không một người nào tỏ vẻ hoảng sợ hết.

Kiểm Phi gỡ toàn lực ra kháng cự. Chàng liền ngấm ngấm vận chân lực vào toàn thân để khôi phục lại hơi sức.

Lúc ấy, tất cả những đạo sĩ có mặt tại đó đều xông lại bao vây chàng, nên oai lực màn kiếm của địch càng mạnh hơn trước.

Kiểm Phi điều khí một hồi, liền rung động hai cổ tay thật mạnh, thốt ra một tiếng rú như long ngâm hổ tiếu.

Người của chàng cũng theo luồng ánh sáng của hai thanh bảo kiếm Kim, Bích mà quay nhanh một vòng "keng keng, coong coong..."

Sau một hồi tiếng kêu ấy vọng ra, mấy điểm sao lạnh bắn nhanh sang tứ phía, kiếm của bọn đạo sĩ đã có bốn năm thanh bị chàng chém gãy.

Tiếp theo đó, lại có hai tiếng kêu rú thảm khốc, thì lại có hai đạo sĩ nữa bị Kiếm Phi giết chết, tay chân bị chém gãy, băng tung ra bên ngoài.

Kiểm Phi lại giở toàn lực sử dụng Nhất tuyến phiêu thân pháp đi nhanh như gió chạy vòng quanh đấu trường, song kiếm của chàng cùng phản công một lúc, lợi hại khôn tả. Chỉ trong nháy mắt chàng đã giành lại thế thắng. Đôi bên vẫn tiếp tục đấu với nhau còn Lý Hồng thì nằm lạng trước mặt lão đạo sĩ kia. Phía sau đạo sĩ bịt mặt còn có hai đạo sĩ tóc bạc, lưng đeo hai thanh trường kiếm kỳ cổ, đang đứng yên xem trận đấu.

Đạo sĩ bịt mặt thấy Kiểm Phi lấy lại được thắng thế vội quay lại bảo hai đạo sĩ tóc bạc đứng ở phía sau rằng:

- Tiến lên ! Bất cứ sống hay chết cũng hạ cho được y mới thôi !

Hai đạo sĩ nọ cung kính đáp:

- Vâng!

Cả hai tên đạo sĩ già ấy vội rút kiếm ra rồi cùng nhảy lại tấn công Kiểm Phi luôn.

Lúc ấy Kiểm Phi đang giở thế Kim Long Thố Lộ (rồng vàng phun khói ngũ sắc) tay phải giở thế Nhất Bích Tứ Thùy (một hòn ngọc chiếu sáng bốn góc) vừa đẩy làn kiếm quang bốn bên, thì đột nhiên cảm thấy áp lực nặng hơn trước nhiều và hai đạo ánh sáng nhanh như điện chớp bao vây lấy chàng. Đồng thời hai luồng ánh sáng kiếm cứ nhằm các nơi yếu hỉm của mình mà đâm tới.

Lúc ấy chàng đã giở hết chân lực ra rồi, muốn thu thế lại cũng không được liền cười nhạt một tiếng, thanh Kim Húc thần kiếm của chàng đã vội thu lại thế Kim Long Thố Lộ đột nhiên hóa thành Thiển Giáng Kim Thụy (trời giáng ánh sáng vàng) như ở trên không bỗng có muôn vạn luồng ánh sáng vàng nhắm các đạo sĩ úp chụp xuống. Sau một tiếng kêu "coong" đã có kiếm gãy, người bay, trong trận đấu lại hỗn loạn ngay.

Mọi người đều ngừng tay lại và đứng yên nhưng vẫn bao Kiểm Phi ở giữa và cứ chăm chú nhìn vào mặt chàng. Lúc ấy bốn bề yên lặng như tờ, dù một cái kim rơi xuống ai ai cũng đều nghe thấy.

Đạo sĩ bịt mặt bỗng cười nhạt một tiếng, khẽ giơ tay lên định dè xuống. Kiểm Phi thấy vậy hét lớn một tiếng, đột nhiên lui về phía sau mấy bước và phi thân nhảy bổ lại chỗ đạo sĩ bịt mặt ngay.

Ngờ đâu động tác của chàng nhanh như thế mà các đạo sĩ bao vây chung quanh cũng không chậm chút nào. Trong lúc người chàng vừa nhảy lên thì đã có mười mấy ánh sáng lạnh hóa thành một làn trường kiếm nhắm chàng dè mạnh xuống.

Vì muốn cứu Lý Hồng thoát nạn, Kiểm Phi không nghĩ đến sự an nguy của mình, chàng đã giở toàn lực ra thi thố. Chàng hét lớn một tiếng, uốn éo người một cái tựa như một con rắn nhỏ với hai luồng hơi lạnh rất lợi hại, nhắm màn kiếm của đối phương phản công luôn. Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu "coong coong coong coong..." bóng người bay tung lên, hai đại hào quang một vàng một xanh vọt lên trời tức thì.

Đạo sĩ to lớn vạm vỡ và bịt mặt cười như điên như khùng một hồi, liền múa song chưởng xông vào trận đấu tấn công Kiếm Phi luân, đồng thời mồm y thì quát lớn:

- Đào tẩu ư ?

Nói xong, y quay người lại, đang định bỗng Lý Hồng nằm ở dưới đất lên...

Đột nhiên trên nóc đình chùa có giọng nói khàn khàn quát lớn:

- Đồ chó má, lão tử đã tới đây !

Một bóng người múa hai đạo ô quang, mồm thì thốt ra những tiếng hú sài lang và nhằm đầu đạo sĩ bịt mặt tấn công xuống.

Đạo sĩ bịt mặt kêu "ồ" một tiếng, giơ trái tay lên chống đỡ thế công của đối thủ vừa ra tay một cách đột ngột ấy. Chỉ nghe thấy "bùng" một tiếng, đã có bóng người rút xuống đất liền.

Thì ra người đó chính là Phục Hổ Kim Cương Lôi Anh.

Y vừa xuống tới mặt đất đã quát lớn:

- Bang chủ đừng lo, mỗ Lôi Anh đã tới đây.

Y vừa nói vừa múa tít đôi chùy nhằm đạo sĩ bịt mặt tấn công tới tấp.

Tiếp theo đó chung quanh ngôi chùa hoặc xa hoặc gần đều có tiếng sài lang nổi lên, lúc nhanh lúc chậm, dồn dập vọng tới, và hình như đã bao vây chặt lấy ngôi chùa đồ nát này rồi.

Đạo sĩ bịt mặt thấy vậy giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Ô ! Người của Bích Ba Bang đã tới !

Nghĩ như vậy, y liền quát lớn:

- Rút lui !

Nói xong, y cúi xuống ôm ngang người Lý Hồng rồi nhảy lên, mồm thì quát lớn:

- Đặng Kiếm Phi, lúc nào trên núi Cửu Thiên ta cũng ở trong Cửu Thiên Đạo Cung đợi chờ ngươi đến chỉ giáo !

Nói xong y tung mình nhảy lên ngay, còn các đạo sĩ bộ hạ của y đang định rút lui, thì trong rừng ở gần đó đã có hai tiếng cười vọng tới. Đồng thời một đạo quang như điện xẹt nhằm đạo sĩ tấn công tới, còn một bóng người khác thì giơ tay ra cướp lấy Lý Hồng.

Đạo sĩ bịt mặt cười the thé, người ở trên không bỗng quay trở lại tay trái thì giơ người của Lý Hồng lên để chống đỡ, ánh sáng đao vừa tấn công tới bắt buộc đối phương phải thu đao lại. Nhờ vậy mà y đã lui tới cạnh khu rừng rồi.

Thì ra hai người xông lại tấn công đạo sĩ bịt mặt ấy chính là Lâu Thiên với Long Diên.

Lâu Thiên thấy địch thủ dùng Lý Hồng để chống đỡ, tức giận vô cùng, liền quát lớn tiếng :

- Đồ không biết xấu hổ...

Y đang ở trên không bỗng lượn một vòng, mồm lại quát tiếp:

- Đạo sĩ kia, ngươi chạy đi đâu ?

Y vừa quát tháo vừa đuổi theo tấn công đạo sĩ bịt mặt kia luôn.

Đạo sĩ bịt mặt cười giọng quái dị và nói:

- Trở về đi !

Y vừa nói vừa chấp tay lại đẩy mạnh một cái, liền có một luồng cuồng phong đẩy mạnh vào người của Lâu Thiên. Tuy giạt mình kinh hãi thẳm, nhưng tính của Lâu Thiên rất bướng bỉnh, bất cứ dù là núi đao hay vạc dầu, y cũng không bao giờ chịu rút lui cả. Vì vậy y cũng rống lên một tiếng rất quái dị, múa tít thanh đao nhằm song chưởng của đối phương chém luôn. Đồng thời y cũng giơ tả chưởng lên đẩy mạnh một thế, mồm thì quát lớn:

- Không biết ai bị lui đây...

Lại có một tiếng kêu "bùng", Lâu Thiên ở trên không bị chưởng phong của địch đẩy mạnh lộn đi một vòng và hộc máu tươi ra, nhưng chân của y vừa chạm tới mặt đất, y liền nhảy xổ lại liền.

Lúc ấy các đạo sĩ của Cửu Thiên Đạo Cung đã lẫn khuất vào trong rừng, đồng thời Kiểm Phi bảo mọi người rằng:

- Khởi cần phải đuổi nữa !

Long Điền đã cướp được Lý Hồng đem tới trước mặt Kiểm Phi vái chào và nói:

- Thưa Bang chủ, nàng...

Kiểm Phi thấy Lý Hồng mê man bất tỉnh liền cau mày lại đáp:

- Hình như nàng đã bị một môn chưởng phong rất kỳ lạ đánh trúng thì phải !

Chàng vừa nói vừa thăm mạch cho nàng, quả thấy mạch của nàng khác thường và có vẻ như bị trúng độc vậy.

Lúc ấy khắp chung quanh đã có tiếng vó ngựa dồn dập vọng tới, các đệ tử của Bích Ba Bang cứ theo phía có tiếng sài lang thú mà tìm tới. Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đã tụ tập trước ngôi chùa cổ đổ nát rồi.

Mọi người trông thấy Bang chủ vẻ mặt nghiêm nghị đứng tại đó, ai nấy vội xuống ngựa đứng yên.

Kiểm Phi xem đi xem lại mạch cho Lý Hồng một hồi, rồi hậm hực nói:

- Hừ ! Thủ đoạn của tên ấy ác độc thật !

Nói xong chàng móc túi lấy ra một lọ thuốc nho nhỏ bỏ một viên vào mồm Lý Hồng. Bọn Lâu Thiên các người không biết y thuật, vội hỏi:

- Thưa Bang chủ, biết làm sao bây giờ ?

Kiểm Phi kêu "hừ" một tiếng và đáp:

- Thứ chướng này nếu để cho ta hai tháng đi kiếm thuốc về chế biến thì có thể chữa khỏi được.

Lâu Thiên vội hỏi tiếp:

- Biết làm sao bây giờ ?

Kiểm Phi trầm giọng đáp:

- Thứ độc chướng này ba ngày sau mới bộc phát, nhưng vừa rồi ta cho nàng uống linh dược đặc chế của bốn bang, có thể giữ được chất độc này không cho bộc phát ra ngoài.

Long Điền cũng xen lời nói:

- Thảo nào vừa rồi lúc mới rút lui, y mới nói như thế đoán chắc chúng ta thế nào cũng kiếm y.

Củng Phàm cũng lớn tiếng nói:

- Chi bằng chúng ta đánh đến tận sào huyệt của y trước rồi hãy nói chuyện sau.

Lúc ấy năm kỵ sĩ cũng chạy tới, đồng thanh nói:

- Phải, chúng ta nên đi đánh phá núi Cửu Cung bắt buộc chúng phải đưa thuốc giải ra.

Kiểm Phi gật đầu đáp:

- Hay lắm ! Chỉ có một cách đó thôi !

Thế rồi toàn đội lên ngựa tiến thẳng về núi Cửu Cung.

Một ngày sau, các người đã đi khỏi khu núi và tiến vào thành, liền vào trọ trong một khách sạn, Kiểm Phi nói với Long Điền rằng:

- Người làm thế nào đi mua được một chiếc xe lộng lẫy, thân xe phải kiên cố, trong xe có bố trí một chiếc giường nệm nằm cho dễ chịu, bốn bang chủ tin chắc Hồng muội thế nào cũng cần phải nghỉ ngơi.

Long Điền vâng lời đi ngay. Kiểm Phi rầu rĩ đứng trước Lý Hồng, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, hơi thở rất mạnh nhưng lại ngắn, chàng liền lẩm bẩm tự nói:

- Hồng muội cứ yên tâm, ngu huynh thế nào cũng lấy được thuốc cứu chữa cho Hồng muội.

Nói xong, chàng nhìn thẳng vào bộ mặt đáng yêu của nàng nhưng nàng vẫn nằm yên không cử động và hình như không nghe thấy lời nói của chàng vậy. Kiếm Phi thấy nàng bị trúng độc nặng như vậy, tuy từ đây đi Cửu Cung không xa lắm nhưng cũng mấy ngày đường, nếu lúc ấy mà thắng không nổi đối phương, kiếm không ra thuốc giải, thì chẳng những toi công một phen mà nàng bị mất mạng cũng không chừng.

Chàng nghỉ ngơi như vậy, liền khoanh tay đi đi lại lại trong phòng hoài, rồi lẩm bẩm:

- Trên Cửu Thiên Đạo Cung có nhiều cao thủ lắm, về điều này hồi nãy ta đã biết rồi. Chuyển đi này tuy bên ta có người võ nghệ cao cường, nhưng nếu đối phương cứ liều chết đấu thí mạng thì có phải là bên mình thiệt thòi nhiều không ? Vả lại chúng ta không thuộc địa thế như vậy, chúng ta bị bất lợi trước.

Nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng chàng mới quyết định được một kế hoạch.

Nghĩ đoạn, chàng vỗ tay một cái, Biện Hồ đã chạy lại cung kính hỏi:

- Sư phụ có việc gì dặn bảo thế ?

Kiếm Phi đáp:

- Dặn họ bữa cơm tối nay ăn ở trong khách sạn và bảo các người biết, ta có vùng muốn thương lượng với mọi người.

Biện Hồ cung kính đáp:

- Vâng!

Rồi y quay mình đi ra bên ngoài, dặn bảo phổ ky và đi báo cho mọi người hay biết tức thì.

Kiếm Phi nghỉ ngơi giây lát thì Long Điền vào báo đã mua được xe ngựa và sửa soạn xuống. Tiếp theo đó, phổ ky cũng vào thưa cơm nước đã dọn trong một căn phòng nhỏ. Chàng liền đi sang phòng đó thì gặp ngay Bạch Cốt Thần Quân, Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ, vân vân, tất cả mười một người đều có đủ mặt.

Mọi người thấy Kiếm Phi vừa tới nơi, liền đứng một cách cung kính, đồng thanh chào:

- Kính chào Bang chủ !

Kiếm Phi mỉm cười đáp:

- Mời các vị hãy an tọa !

Mọi người ngồi xuống, Kiếm Phi bưng chén rượu lên, lớn tiếng nói:

- Cám ơn Bang chủ !

Ai nấy đều uống cạn luôn chén rượu ấy.

Chờ mọi người uống xong, Kiếm Phi lại hỏi Cử Phàm rằng:

- Bốn bề đã hoàn toàn phong tỏa nghiêm mật chưa ?
- Khắp chung quanh phòng này đều trống không hết, và đều do anh em trong đội canh phòng cả rồi.

Kiếm Phi vừa cười vừa nói tiếp:

- Hay lắm !

Nói xong chàng ho một tiếng lại nói tiếp:

- Các vị có biết tại sao tại hạ lại giữ các vị ở đây không ?

Mọi người đều im lặng, tỏ vẻ không hiểu.

Kiếm Phi lại nói tiếp :

- Phên này chúng ta đi núi Cửu Cung, về phương diện thiên thời, địa thế thì đều bất lợi cho chúng ta hết.

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát đưa mắt nhìn mọi người một lượt và lại nói tiếp:

- Còn một điểm tối quan trọng là chúng ta còn bị hạn chế về thời gian.

Long Điền lên tiếng hỏi:

- Tại sao ?

Kiếm Phi cau mày lại đáp:

- Vì Lý cô nương trúng phải độc chưởng cần nội trong mười ngày phải chữa khỏi, bằng không nàng sẽ bị nguy nan.

Bạch Cốt Thần Quân lại xen lời nói:

- Nếu vậy chúng ta có nên nghĩ cách tấn công thế nào để mong khi tới nơi chỉ tấn công một cái là hạ nổi Cửu Thiên Đạo Cung ngay ?

Kiếm Phi gật đầu đáp:

- Đó là nguyên nhân mà tại hạ mời quý vị vào xơi cơm tại đây.

Lôi Anh lại lên tiếng :

- Bốn tịch đề nghị cứ việc tấn công thẳng, giết cho chúng gà què không còn, như vậy không còn sợ chúng không đưa thuốc giải cho ta.

Lâu Thiên cười ha hả và đỡ lời:

- Bốn tịch tán thành kế hoạch này

Long Điền cũng lên tiếng:

- Theo ý của bốn tịch thì làm như thế không tiện.

Kiếm Phi gật đầu lại hỏi:

- Long lão anh hùng, theo ý của lão anh hùng thì nên làm như thế nào ?

Long Điền đáp:

- Theo ý của bốn tịch thì người của Cửu Thiên Đạo Cung không phải là tầm thường. Nếu quyết tử chiến, thì dù có giết chúng cũng chưa chắc đã lấy được thuốc giải.

Kiểm Phi đưa mắt nhìn mọi người, rồi hỏi:

- Thế nào ? Theo ý các vị thì nên tấn công như thế nào ?

Bạch Cốt Thần Quân lại nói tiếp :

- Theo ý của bốn tịch thì lần tấn công này, chúng ta có hai mục đích. Mục đích thứ nhất lấy thuốc giải để cứu Lý cô nương thoát chết, mục đích thứ hai là đánh bại Cửu Thiên Đạo Cung, kiếm ra nguyên nhân tại sao chúng lại gây hấn với bốn bang rồi sẽ ra tay đối phó.

Củng Phàm với Long Điền tán thành trước, Bạch Dật Phong cũng lên tiếng nói rằng:

- Tội của Cửu Thiên Đạo Cung không thể tha thứ được, chúng ta phải giết sạch chúng đi !

Lâu Thiên và Ngũ Kỵ Sĩ đều đồng thanh nói:

- Phải ! Phải lắm !

Bạch Cốt Thần Quân lại nói tiếp:

- Cho nên chúng ta cần phải chia làm hai đạo binh, đạo thứ nhất, chúng ta lấy trộm được thuốc giải rồi quay lại hợp với đạo thứ hai do đường chính tấn công vào trong Cửu Thiên Đạo Cung, rồi giết sạch bọn đạo sĩ ở trong đó.

Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát, lại nói tiếp:

- Kế này có hai điểm hay, điểm thứ nhất, chúng ta thế nào cũng lấy được thuốc giải, điểm thứ hai, đội quân của chúng ta trước sau có thể giúp đỡ lẫn nhau không sợ đối phương giở trò xảo quyệt đối phó.

Long Điền cười ha hả nói:

- Kế này hay lắm, bốn tịch tán thành!

Bạch Dật Phong cũng hớn hờ xen lời nói:

- Có lý lắm ! Như vậy chúng ta không còn e đối phương không thúc thủ chịu trôi nữa.

Kim Kỵ Sĩ cũng một mình đứng lên phát biểu ý kiến:

- Bốn tịch nhận thấy thì giờ rất cấp bách, tất cả kế hoạch phải quyết định ngay trong đêm nay, và quyết định xong thì phải bắt tay hành động tức thì. Như vậy mới có thể ah. được địch thủ.

Kiểm Phi gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Bốn tọa cũng tán thành ý kiến ấy.

Lâu Thiên với Lôi Anh đồng thời lên tiếng nói:

- Bốn tịch xin đánh trận đầu để lập công.

Kiểm Phi vừa cười vừa ra lệnh:

- Thiên Sát, Dật Phong, Long Điền với bốn tọa đi trước một bước. Còn các người khác thì bảo vệ Lý Hồng và do Lôi Anh điều khiển.

Lâu Thiên trợn ngược mắt lên hỏi:

- Bang chủ, chẳng lẽ bốn tịch không thể đi trước một bước hay sao ?

Kiểm Phi đáp:

- Lâu lão theo sau rồi tấn công vào cửa chính, như vậy chả khoái hơn là đánh lén hay sao ?

Lâu Thiên la lên:

- Không ! Không ! Bốn tịch bắt giặc cũng tài lắm.

Thấy y nói vậy ai nấy đều cười ồ, tiếp theo đó mọi người vui vẻ ăn uống cho đến khi tàn tiệc rồi ai nấy đều đi nghỉ ngơi.

Đêm hôm ấy bình yên vô sự. Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe ngựa lộng lẫy do tám con ngựa trắng tinh kéo đã đậu ở trước cửa khách sạn.

Kiểm Phi, Dật Phong, Thiên Sát, Long Điền, bốn người nhân lúc trời chưa sáng tỏ, ra roi quất cho ngựa chạy thật nhanh đi, theo sau là một đội nhân mã tiến về phía Cửu Cung Sơn.

Hồi 33

Quyết Vào Hang Hổ

Trời đã tối sầm, màn đêm bao phủ xuống. Dưới ánh trăng sáng, núi Cửu Cung như một con thú dữ đang nằm phục trong bóng tối, trông rất rùng rợn. Bọn Kiếm Phi các người đã lên tới trên đèo, ngừng giây lát rồi lại tiến thẳng vào trong bóng tối.

Lần thứ hai, những bóng đen ấy xuất hiện trên đỉnh núi. Nhờ có ánh sáng, người ta nhận thấy bọn người đi đêm này đều mặc áo trắng, và cũng chính là bọn Kiếm Phi dẫn Bạch Cốt Thần Quân, Bạch Dật Phong, Long Điền và Cửng Phàm bốn người lên Cửu Thiên Đạo Cung trên Cửu Cung Sơn để lấy trộm thuốc giải độc.

Kiếm Phi và các người lướt trên đỉnh núi ngắm nhìn rồi chàng giơ tay chỉ vào một ngọn núi thật cao. Sau đó bọn họ đều giở khinh công ra tiến thẳng về phía núi ấy. Không bao lâu, họ đã lên tới đỉnh núi ấy rồi.

Ngọn núi này cao chọc trời, mây bao phủ chung quanh. Kiếm Phi với bốn người đứng ở trên đỉnh, gió thổi tà áo của họ bay phấp phới.

Chàng trông thấy trong đám sương mù như ẩn như hiện có một tòa nhà rất lớn. Bạch Cốt Thần Quân liền chỉ tay về phía tòa nhà đó và nói lớn:

- Chính Đạo Cung của chúng ở nơi kia rồi !

Kiếm Phi gật đầu, ngắm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Đây chính là Cửu Thiên Đạo Cung rồi nhưng địa thế rất hiểm ác, phen này chúng ta rất khó thành công.

Long Điền đỡ lời:

- Chúng ta cứ rón rén đi tới, một mặt dò xét, một mặt nghĩ cách đối phó.

Bạch Cốt Thần Quân cũng tán thành và lên tiếng nói:

- Phải, chúng ta hãy tới đó rồi hãy nói chuyện sau !

Kiếm Phi gật đầu, phẩy tay ra hiệu một cái, năm người đã như năm cái bóng ma tiến thẳng về phía đỉnh núi ấy.

Những tuyệt vách của đỉnh núi ấy hiểm trở phi thường chỉ có một bên là để lên xuống thôi, còn ba mặt kia đều là vách núi thẳng tuột, đến chim chóc cũng khó mà bay qua được. Nhưng Kiếm Phi và các người đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, vách núi trơn tuột ấy không thể làm khó được năm người ấy.

Lúc ấy trong Cửu Thiên Đạo Cung đã hoàn toàn giới bị rồi, đâu đâu cũng có chòi canh ngầm, mà Đạo Cung lại tối om như mực, không thấy thấp một ngọn đèn lửa nào hết. Năm người vừa lên tới nơi nghe thấy có tiếng người nói rất khẽ vọng tới :

- ... Từ khi tân quan chủ đến nhậm chức đến giờ, hình như trong cung này xảy ra lắm chuyện lôi thôi và lúc nào cũng thấy gay cấn hết sức.

Lại có một giọng thứ hai lên tiếng :

- Nghe nói tân quan chủ năm xưa có một kẻ thù rất lợi hại. Gần đây hình như đôi bên đã đấu với nhau một trận rồi, và hình như chúng ta đã bị thua trận, nhưng đối phương cũng không hơn gì chúng ta.

- Ô, thật thế à ?

- Tất nhiên là chuyện thật, khi nào đệ lại nói dối huynh.

- Sao lão đệ lại rõ chuyện ấy ?

- Đại ca khỏi cần biết tới điều đó, cứ biết lời nói của đệ không sai là được rồi.

- Nay lão Trần, tại sao lần này quan chủ về tới, không ai trông thấy qua hình bóng của ông ta cả ?

- Có lẽ việc gì xảy ra rồi cũng nên, bằng không tân quan chủ nghiêm nghị như thế, mà sao mấy ngày liền không thấy ra ngoài xem xét công ăn việc làm của anh em?

Lúc ấy lại có một giọng nói rất âm thầm nổi lên ở cạnh hai tên nọ:

- Quan chủ của các người ở đâu thế ?

Tiếp theo đó, người ta nghe thấy hai tiếng kêu "hự hự". Sau đó lại có tiếng người lạnh lùng nói tiếp:

- Tiểu tử dám đùa giỡn với lão gia phải không ? Biết điều thì mau nói quan chủ của các người ở đâu ?

Yên lặng một lúc, lại có tiếng người nói tiếp :

- Người bảo người không biết, phải không ?

- Không biết !

- Không biết !

- Hự !

- Hự !

Tiếp theo đó là tiếng ngã lăn ra đất của một người. Hiển nhiên đã có một người bị giết chết rồi.

Giọng nói lạnh lùng kia lại tiếp:

- Người có biết không ?

- Tôi...

- Đừng có nói lời thôi !

- Tôi biết.

- Ở đâu ?

- Ở... ở chỗ đằng kia kìa !

- Nói bậy ! Tất nhiên lão gia cũng biết là y ở đằng đó, nhưng ở phòng nào ? Lầu nào ? Người khôn hồn thì nói đi !

- Vâng, vâng ở trên lầu ấy...

- Có phải ở trên lầu về phía sau đạo quan không?

- Vâng.

- Được, người hãy nằm nghỉ một lát nhé.

Sau đó, mấy bóng đen nhẹ nhàng tiến vào phía sau đạo quan.

Đang lúc ấy lại có tiếng người khê quát hỏi:

- Ai đó ?

- Tôi đây !

Người vừa trả lời câu "tôi đây" chưa dứt lời, đã phi thân tới gần người lên tiếng hỏi rồi. Người nọ hỏi tiếp:

- Người là ai ?

- Là cha người.

- Cái gì hả ?

Người ấy mới hỏi lại một câu đã té ngã tức thì.

Sau đó lại có một bóng người nhanh như điện chớp chạy thẳng vào trong đạo quan. Trong bóng tối đã có một người múa thanh đơn đao nhảy ra quát hỏi:

- Ai thế ?

- Tuần tiểu đây !

- Tuần tiểu ư ?

- Phải !

- Tuần tiểu gì mà lại tuần tiểu đi trở vào trong đạo quan như thế này ?

- Thì mỗi quay trở về là để kiểm soát người đấy.

- Người là ai ? Có nói thật không đấy ?

Người vừa hỏi vừa giơ đao lên thì người nọ đã xông lên tấn công liền.

Người kia chưa kịp kêu đã té ngã và đã có một luồng khói đen lướt vào trong góc nhà rồi biến mất.

Trong góc tối có một đại hán nằm yên, bên cạnh có để một thanh đao.

Lúc bấy giờ trong Cửu Thiên Đạo Cung chưa phát giác có kẻ địch đến tấn công.

Trong bóng tối lại có người khê nói:

- Nhị ca, đệ nhận thấy đêm nay có lẽ nguy hiểm lắm chưa biết chừng có người đã đột nhập vào trong quan đạo rồi.

Lại có tiếng người khê đáp:

- Sao bỗng dưng hiền đệ lại có cảm giác như thế ?

- Vừa rồi tiểu đệ hình như trông thấy trên một chòi canh có ánh đao thấp thoáng.

- Chỉ nói bậy nào !

- Sao lại không thể có được ? Nếu không tại sao hai ngày hôm nay cấp trên lại ra lệnh canh gác cả ngày lẫn đêm như vậy ?

- Đó có lẽ chỉ để đề phòng đấy thôi.

- Đề phòng ư ? Nếu vậy đối phương phải lợi hại lắm nên quan chủ của chúng ta mới ra lệnh đề phòng cẩn mật như thế. Nghe nói đối phương là Bang chủ của cái gì Bích Ba Bang đấy, và cũng nghe nói mặt và hình dáng của y thấy giống hệt võ lâm lệnh chủ Lã Phàm khi xưa.

- Có thật thế không ?

- Không những là thật mà võ công của y lại rất kỳ lạ, ngay cả Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trấn Thiên mà cũng bị y đánh bại nữa đấy.

-Ồ, thật thế à ?

- Đệ không nói dối đâu. Võ công của y cao siêu lắm, đã phá tan sào huyệt của Thiết Hồng bang và cả Tỳ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiếp Tà Phong suýt tí nữa cũng bị người ta lấy mất đầu.

- Nhưng hiền đệ nên biết chúng ta thì khác, chưa chắc y đã làm gì nổi chúng ta đâu ?

- Chưa chắc !

- Tại sao ?

- Trong đương kim võ lâm, Cửu Thiên Đạo Cung của chúng ta địa vị cao siêu lắm, lại thêm gần đây Sài Nho Tú Sĩ tái xuất hiện, vì y là bạn thân của lão quan chủ, cho nên y mới phái người đến đây mời quan chủ của chúng ta gia nhập liên minh, nghe nói quan chủ đang suy xét về vấn đề này. Nếu đôi bên liên hiệp thì thế nào cũng quét sạch được

các môn phái của giang hồ, đứng đầu võ lâm. Như vậy thì Bích Ba Bang làm gì nổi chúng ta nào ?

- Ủ, nhị ca nói rất có lý...

Y vừa nói tới đó, đột nhiên thấy một cái đầu sài lang trắng trông rất rùng rợn xuất hiện đằng sau chúng. Tiếp theo đó lại có giọng nói lạnh lùng và rùng rợn rót vào tai chúng rằng:

- Đây, quan chủ của các người ở đâu ?

Hai người nọ giật mình kinh hãi, vừa quay người lại giờ chuông lên tấn công ngay.

- Hự !

Một tiếng cười nhạt nổi lên phía đằng sau, hai tên ấy thân hình mềm nhũn từ từ ngã lăn ra đất ngay.

Người xuất hiện trước mặt chúng là một người dong dỏng cao, đầu đội một cái mũ nà sài lang trắng, mình mặc áo dài trắng, chúng biết đã lọt vào tay người rồi, nên không dám kêu la nửa lời. Lúc ấy người nọ lạnh lùng lên tiếng :

- Các người muốn giở trò gì ? Không sợ ta hạ độc thủ làm các người sống dở chết dở hay sao ?

Hai người này lẳng lặng gật đầu. Người nọ lại hỏi tiếp:

- Quan chủ các người ở đâu ?

- Ở trên lầu phía sau đạo quan.

- Nơi luyện đơn dược của y đâu ? Và có hay không ?

- Có, nhưng chúng tôi không biết ở đâu.

- Có thật không biết không ?

- Hự !

- Có lẽ ở trong phòng ngủ của quan chủ, nhưng tốt hơn hết, anh hùng hỏi người trên lầu thì dễ hơn.

- Thôi được, phiền hai vị nằm đây chốc lát !

- Oái !

- Oái !

Một luồng khói nhợt xuất hiện, người áo trắng đã biến mất.

Lúc ấy lại có ba bóng người tề tựu ở trước lầu. Ba người ấy với người nọ giơ tay ra hiệu dặn nhau, rồi mọi người đi một ngã, nhưng trong mấy người đó không có Kiếm Phi. Họ chia nhau lướt xuống dưới lầu. Bạch Cốt Thần Quân đã trông thấy rõ hai người ẩn

núp dưới góc lầu, chỗ chòi canh ngầm. Ông ta lảng lạng đi tới phía sau hai người đó, lại nghe thấy một người nói:

- Tiểu Hồ, hình như có bóng người lướt qua, chả lẽ có người ngoài đột nhập chẳng...

Người tên là Tiểu Hồ khẽ đáp:

- Tôi cũng cảm giác ấy...

Bạch Cốt Thần Quân ở phía sau chúng vội đỡ lời:

- Để lão chứng thật cảm giác ấy hộ cho các người.

Hai người nọ ngạc nhiên vô cùng, chưa kịp quay lại thì đã bị điểm trúng yếu huyệt, nhưng chúng đã cố rống lên một tiếng :

- Có thích khách !

Nhưng tiếng kêu của chúng rất khẽ, Bạch Cốt Thần Quân liền cười nhạt và hỏi tiếp:

- Khôn hồn trả lời lão mấy vấn đề, lão phu sẽ tha chết cho.

Hai người nọ chỉ kêu "hừ" một tiếng thôi, chứ chẳng nói chẳng rằng, Bạch Cốt Thần Quân lại hỏi tiếp:

- Phòng luyện đơn của quan chủ ở đâu ?... muốn sống thì nói mau !...

Bạch Cốt Thần Quân thấy chúng không chịu nói, liền cười nhạt, giơ tay khẽ búng vào tên đứng bên trái một cái.

Tên ấy chỉ kêu "hự" một tiếng, người đã đỏ như lửa và sừng húp liền. Nhưng y vẫn không chịu nói, mặt mũi chân tay của y đã rỏ ra từng giọt máu tươi, y đau đến đổi co rúm người lại và những giọt máu tươi ấy cứ tiếp tục nhỏ ra hoài.

Bạch Cốt Thần Quân lại hỏi tiếp:

- Thế nào ? Đã chịu nói chưa ?

Người bên phải đã hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh, nên y với giọng run run khẽ nói:

- Tại... phòng ngủ của quan chủ nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán đấy thôi, không biết có đúng sự thật hay không.

Bạch Cốt Thần Quân lại lạnh lùng nói tiếp :

- Được, chắc người cũng không dám lừa lão phu đâu.

Nói xong ông ta giơ tay búng một cái, tên đại hán đứng bên trái chỉ kêu "hự" một tiếng, rồi người tia ra rất nhiều máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, ngã gục xuống chết tốt.

Bạch Cốt Thần Quân lại hỏi tên thứ hai tiếp:

- Phòng ngủ của quan chủ đâu ?

Tên này thấy vừa rồi bạn của y vừa chết một cách rất thảm khốc nên liền đáp:

- Tại... phòng tây hiên ở trong lớp nhà thứ ba.
- Được, người hãy nằm nghỉ giây lát đã.

Nói xong, Bạch Cốt Thần Quân điểm vào yếu huyệt ngủ một cái, tên nọ liền ngáp và ngủ ngay.

Bạch Cốt Thần Quân đến lớp nhà thứ ba, ba người kia cũng lần lượt vào tới nơi.

Trong luú thân hình của bốn người biến mất trong bóng tối thì một cái bóng đen trong góc nhà bước ra, đi tới chỗ người vừa bị điểm chết, liền có hai bóng đen khác khiêng người chết đi và bóng đen còn lại giải huyệt cho tên bị điểm huyệt ngủ.

Người nọ ngáp một cái, mở mắt ra liền, kinh ngạc quỳ xuống.

- Quan chủ, tiểu nhân đã thất xuất...

Cái bóng đen nọ cười nhạt một tiếng đáp:

- Đi xuống nhà dưới, đây không phải lỗi của người.

Tên nọ liền đứng dậy và đi liền.

Lúc ấy quan chủ bảo một đạo sĩ đứng cạnh rằng:

- Ra lệnh cho rút hết những người tuần tiểu ở khắp chung quanh.

Đạo sĩ nọ cung kính vâng lời và vội vàng đi xuống dưới lầu, chạy quanh một vòng.

Lúc ấy hai mươi mấy đạo sĩ thân hình và thủ pháp rất lanh lẹ, như hai mươi mấy cái u hồn đều xuất hiện hết, chỉ xem thân pháp của chúng cũng đủ biết chúng toàn là những người có võ công cực kỳ cao.

Hai mươi mấy tên ấy đến sau quan chủ đứng yên, không nói năng gì hết.

Bốn bề yên lặng như tờ, quan chủ vẫn bị mặt bằng khăn đen, nhưng bọn đạo sĩ kia chỉ trông đôi mắt của quan chủ cũng đủ biết y tức giận khôn tả và đang nhìn thẳng vào trong nhà.

Hồi 34

Quần Hùng Thọ Khổn

1úc ấy bọn Bạch Cốt Thần Quân mấy người đã nhanh vào đến trong phòng, thân hình của họ nhanh như một luồng gió, nhẹ như một sợi bông tiến thẳng vào, trong viện này có một căn phong đang có người thăm thì chuyện trò.

Bạch Cốt Thần Quân lướt tới cửa sổ đang nhìn vào bên trong, thấy có một đạo sĩ cao lớn vạm vỡ đang ngồi xoay lưng ra cửa, tay cầm một cái hộp gấm đang khẽ dặn một lão đạo sĩ rằng:

- Hộp thuốc giải này quan chủ giao cho đệ tử và bảo chuyển lại lão đạo trưởng trông coi. Ông ta còn bảo kẻ địch đêm nay tới đây mục đích chỉ vì hộp thuốc giải này.

Lão đạo sĩ ấy đang ngồi tựa trên một cái sập vải gấm rất lớn, mở to hai mắt nhìn rồi lạnh lùng nói ra ngoài cửa sổ rằng:

- Quý khách ở xa tới, sao không vào đây trò chuyện ?

Bạch Cốt Thần Quân giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Lão đạo sĩ này lợi hại thật...

Nghĩ đoạn, ông ta liền cười nhạt một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy vào trong phòng.

Đồng thời Bạch Dật Phong, Cửng Phàm, Long Điền như mấy cái bóng ma cùng tiến thẳng vào trong phòng.

Lão đạo sĩ thấy mấy người phi thân vào liền cười hí hí:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Khách đã tới nhiều, hí hí...

Bốn người vào tới trong phòng đều đứng yên, lão đạo sĩ như nghĩ ra việc gì, mặt lộ vẻ hoài nghi, vì y thấy Cửng Phàm đeo một thanh đao cong và người nào cũng đeo mặt nạ sài lang trắng, nên y cứ ngơ ngác nhìn bốn người hoài.

Bạch Cốt Thần Quân liền lên tiếng hỏi:

- Hình như đạo trưởng có việc gì muốn chỉ giáo phải không ?

Lão đạo sĩ thở dài một tiếng rồi thủng thẳng hỏi:

- Các vị có phải là người của Bích Ba hồ ở núi Chung Nam tới đây không ?

Mọi người nghe thấy đạo sĩ hỏi như thế đều ngạc nhiên, vì người trên giang hồ tuy biết gần đây có Bích Ba Bang nổi lên thật, nhưng không ai biết tổng đàn ở đâu, như vậy bốn người không kinh ngạc sao được ?

Nhưng người nào người nấy đều lão luyện giang hồ, khi nào vì một lời hỏi của đối phương mà sợ hãi, cho nên Long Điền vội đáp:

- Đạo trưởng sành lắm ! Phải ! Tại hạ và các người ở Bích Ba hồ tới đây cầu linh dược, chẳng lẽ đạo trưởng không nể mặt anh em mõ hay sao ?

Lão đạo sĩ liền dịu nét mặt, với giọng ôn tồn nói tiếp:

- Đến đây cầu linh dược, hướng hồ lại là người của Bích Vân kiếm khách, tiểu đạo đâu dám không đưa thuốc giải cho quý vị, nhưng quý vị nào đã vào chốn mai phục trùng trùng này, ai ai cũng khó thoát thân được lắm.

Nói xong y đưa hồ lô thuốc giải cho Bạch Cốt Thần Quân.

Người giàu kinh nghiệm như Bạch Cốt Thần Quân, nay thấy đối phương đưa thuốc giải cho mình một cách quá dễ dàng như vậy, cũng phải ngạc nhiên hết sức, không biết nên xử trí như thế nào cho phải, riêng có Bạch Dật Phong đã tiến lên một bước đỡ lấy hộp thuốc giải và đáp:

- Dám hỏi đạo trưởng với Bích Vân kiếm khách có liên can đặc biệt gì, mà lúc này tại nơi đây lại chịu giúp đỡ chúng tôi như thế ?

Lão đạo sĩ khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Hơn ba mươi năm về trước, tiểu đạo vào núi hái thuốc bị một rắn độc cắn phải, may được Bích Vân kiếm khách đi qua thấy vậy cứu cho thoát chết, nên đến bây giờ cũng còn ghi nhớ và chỉ mong trả được cái ơn ấy...

Long Điền lạnh lùng xen lời nói:

- Có người tới đó !

Mọi người lắng tai nghe, quả thật có tiếng gió động tà áo nghe phân phật. Lão đạo sĩ nghiêm nét mặt lại, nói tiếp :

- Quan của cửa Cửu Thiên Đạo Cung ngày nay là sư đệ đệ của tiểu đạo. Năm trước y vào hậu cung, vì liên tiếp gặp những sự kỳ ngộ và được tể sư huynh đặc biệt cưng chiều, cho nên võ công của y mới tiến bộ nhanh chóng như thế.

Gần đây tể sư huynh đột nhiên tuyên bố nhường ngôi quan chủ cho y và còn tể sư huynh thì một mình đi ngoài vân du. Gần đây vì sư đệ lại tuyên bố là y đã phát giác kẻ thù lớn nhất của y ở đâu rồi, và phải đem toàn lực của bốn cung ra đối phó. Lúc ấy tiểu đạo không ngờ kẻ thù của y lại là các vị hào hiệp ở Bích Ba hồ, nên mới nhận lời, không ngờ trên đời lại có những sự lạ lùng như thế. Việc đã xảy ra như vậy, bản đạo đành phải đứng ra bên ngoài, không giúp bên nào cả.

Nói xong, lão đạo sĩ chào mọi người một cái rồi vượt qua cửa sổ đi luôn. Y vừa qua cửa sổ thì Bạch Dật Phong đã kêu gọi:

- Xin đạo trưởng ngừng bước !...

Nhưng lão đạo sĩ đã quyết tâm không giúp hai cả, và võ công của ông ta lại cao siêu, nên lời nói của Bạch Dật Phong chưa dứt thì ông ta đã đi mất dạng rồi.

Bạch Cốt Thần Quân nghĩ ra được một kế, khẽ nói:

- Chúng ta mau lui ra khỏi nơi đây ngay !

Lúc ấy bỗng có tiếng kêu "lách cách" rất khẽ, ánh sáng tối om hắt, những cửa sổ ở bốn vách đều vụt mất tích, bốn bề tối đen như mực.

Long Điền trái tay nhắm chỗ có cửa sổ tấn công một chuồng kêu đến "bùng" một tiếng, lúc ấy y mới hay vách tường cứng rắn như vậy. Tiếp theo đó lại có những tiếng kêu "soẹt soẹt", bốn bên khe liềm có những điểm sao lạnh nhanh như mưa nhằm mọi người bắn tới.

Củng Phàm múa tit thanh đao, liền đó có những tiếng kêu "leng keng", tất cả những ám khí ở bốn bên bắn tới liền biến thành sắt vụn rớt xuống đất ngay.

Long Điền trầm giọng nói:

- Chúng ta phải nghĩ cách thoát khỏi mới được.

Bạch Dật Phong liền nói:

- Tôi chắc muốn ra khỏi nơi đây cũng không phải là chuyện dễ đâu.

Bạch Cốt Thần Quân lạnh lùng xen lời nói:

- Theo lão phu, chúng còn giở thêm trò khác ra nữa, chứ không phải bấy nhiêu thôi đâu.

Củng Phàm trầm giọng nói tiếp :

- Không biết hiện giờ Bang chủ ở đâu ? Không biết có gặp kẻ địch như chúng ta.

Long Điền vội đỡ lời.

- Bang chủ mưu trí hơn người, quyết không ngu xuẩn như chúng ta mà bị mắc hạm đối phương như thế này đâu.

Bạch Cốt Thần Quân ngẫm nghĩ giây lát và nói tiếp :

- Có lẽ nơi đây là một cái hộp gang có gió thông hơi cũng nên.

Ông ta vừa nói dứt thì trên đỉnh đầu có tiếng người khẽ nói:

- Cẩn thận.

Bốn người vội đứng nép vào bốn bên vách, đồng thời Bạch Cốt Thần Quân còn quát lớn:

- Nước độc !

Bốn người liền giơ bốn chuồng lên đánh vào những nước từ bên trên chảy xuống.

Lúc ấy trong phòng mùi tanh hôi bốc lên khó ngửi hết sức mà những vòi nước độc vẫn cứ tiếp tục chảy xuống. Chỉ trong chốc lát, khắp phòng đã dính đầy nước độc.

Bốn người dùng chường phong đẩy những nước độc ở bên trên chảy xuống nhưng thấy những vòi nước độc đó cứ tiếp tục phun xuống hoài, khiến bốn người cuống cả chân tay lên.

Đột nhiên ngoài phòng có tiếng cười nhạt vọng vào, tiếp theo đó lại có giọng rất lạnh lùng nói:

- Các vị sắp có tuồng hay trình diễn đây.

Tiếng nói ấy từ trên đỉnh phóng vọng xuống, nhưng không biết rõ từ một phương hướng nào ? Tiếng nói vừa dứt thì có tiếng kêu "cách" một tiếng "sè sẻ" rất khế, bốn bên vách đột nhiên có vô số lỗ hổng nho nhỏ lộ ra, nước độc ở trong lỗ hổng ấy nhanh như mũi tên bắn vào.

Long Điền thấy vậy quát lớn một tiếng :

- Tập trung!

Cả bốn người đều tập trung đứng ở giữa căn phòng, lưng sát lưng nhau, giở chường ra tấn công về phía những lỗ hổng để cho những nước độc không bắn vào người mình được.

Tuy những vòi nước độc đó đã bị bốn người đẩy bắn sang tứ phía, không sao bắn được vào thân của họ, nhưng nước ở dưới đất càng ngày càng nhiều. Bốn người đều lo âu vô cùng, không biết đối phó với những nước ở dưới đất bằng cách nào.

Đang lúc ấy lại có tiếng "phì phì", trên đỉnh đầu lại có nước đen chảy xuống, đồng thời bốn bên vách lại có khói trắng phun ra.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy cả kinh, vội giơ tay áo lên phe phẩy mấy cái đẩy những làn khói trắng và thuốc độc sang một bên, và mồm thì quát lớn:

- Cẩn thận khói trắng có độc đấy !

Y vừa lên tiếng nói, mũi đã ngửi thấy mùi thơm và hơi độc ấy đã bốc lên trên óc liền, khiến ông ta loạng choạng đứng không vững, ngã lăn ra đất tức thì.

Củng Phàm vừa thấy sự tình xảy ra như vậy, liền xoay người qua, đưa tay xốc lấy Thần Quân và dìu ông ta đứng dậy.

Trong lúc bốn người đang lâm vào tình trạng tuyệt vọng thì trên nóc phòng đột nhiên có mấy tiếng kêu "hự hự..." và hình như có mấy thân hình người ngã lăn long lốc từ trên mái nhà rơi xuống đất.

Tiếp đó trên nóc phòng vụt mở toang một khoảng trống và có tiếng của Kiếm Phi vọng xuống :

- Mau hãy thoát ra khỏi nơi đây !

Củng Phàm mừng rỡ lên tiếng :

- Bang chủ đã đến cứu chúng ta.

Dứt lời ôm chặt lấy Bạch Cốt Thần Quân và tung mình lên trên nóc, theo sau Củng Phàm là Bạch Dật Phong và Long Điền hai người.

Kiểm Phi thoáng nhìn sắc mặt của Thần Quân liền vội bảo:

- Thần Quân huynh hãy mau vận sức dồn độc khí ra ngay đi, kéo để lâu...

Chàng nói chưa dứt lời thì đã có mấy đạo sĩ nhảy lên mái nhà đứng vây quanh bọn chàng. Trong số mấy người đạo sĩ đó có một đạo sĩ vạm vỡ bịt mặt.

Đạo sĩ bịt mặt có vẻ đắc ý, ngạo nghễ lên tiếng :

- Kiếm Phi ! Nơi này sẽ là mồ chôn của ngươi đó !

Kiểm Phi khinh thường đáp:

- Phải nói là của ngươi mới đúng hơn.

Đạo sĩ bịt mặt cười gằn một tiếng, tay trái đưa lên không vẫy một cái ra hiệu, liền có nhiều đạo sĩ của Cửu Thiên Đạo Cung từ bốn phía xuất hiện và cùng tiến lại, thân pháp cực kỳ mau lẹ, chứng tỏ họ đều là những cao thủ trong võ lâm. Đồng thời tay mặt của vị đạo sĩ vạm vỡ đưa lên kéo tấm vải bịt xuống, miệng quát lớn:

- Kiếm Phi ! Có còn nhớ ta là ai không ?

Kiểm Phi ngạc nhiên khẽ thốt:

- Vạn Thích ! Té ra là huynh...

Đạo sĩ bịt mặt chính là Vạn Thích, cất giọng cười như quỷ khốc rồi chỉ tay vào Kiếm Phi ra lệnh cho các đạo sĩ :

- Giết hết cả bọn này... không được để cho một người nào sống sót.

Mệnh lệnh của Vạn Thích vừa thốt ra xong thì có mấy đạo sĩ tuốt trường kiếm ra, xông thẳng vào bọn Kiếm Phi.

Long Điền ô ô la to:

- Muốn chết thì lão cho chết.

Thế là một trận quyết đấu đã phát động ở ngay trên mái nhà. Bóng người thấp thoáng qua lại và ánh đao kiếm chiếu sáng loang loáng.

Củng Phàm vì sử dụng Loạn nguyệt đao, hể thấy kẻ địch là đậm, chém, còn Kiếm Phi thì dùng Bích Vân kiếm múa tít đến nổi mưa gió không sao lọt được. Bốn người bảo vệ Bạch Cốt Thần Quân, đang ngồi điều hơi vận khí để dồn nọc độc ra khỏi người. Tiếng

kêu la thảm khóc nổi lên, những luồng mưa máu bắn tung khắp nóc nhà nhưng bọn đạo sĩ càng tới càng đông, chúng bao vây chặt lấy bốn người.

Một tiếng canh sau, bốn người đã thấm mệt, mồ hôi trên mặt toát ra, bốn cái mặt nạ sài lang trắng cũng dính rất nhiều máu tươi và áp lực bên ngoài vẫn tiếp tục đè nặng tới.

Cửu Thiên Đạo Cung ngoài những người đang đấu ở đó võ công rất cao cường ra, lại còn có những đạo sĩ đứng cạnh đó xem, võ nghệ cũng không kém.

Vạn Thích đắc chí cười vang và nói:

- Hà hà ! Đặng Kiếm Phi ! Lần này dù có muốn sống thì thật khó hơn là lên trời.

Nói xong y múa trường kiếm cùng mười tên đạo sĩ xông ngay vào trận đấu.

Đột nhiên có một bóng trắng phi lên và có tiếng người lạnh lùng nói:

- Chưa chắc !

Lại có mấy tiếng kêu la thảm khóc, mưa máu lại bắn lên tung tóe. Bạch Cốt Thần Quân giở Bạch cốt trảo đã lâu không sử dụng tới xông vào trận đấu.

Áp lực chung quanh càng nặng thêm, Kiếm Phi liền lớn tiếng hỏi:

- Thiên Sát huynh, đã mạnh rồi đấy chứ.

Bạch Cốt Thần Quân cũng lên tiếng đáp:

- Như thường rồi, cảm ơn Bang chủ !

Kiếm Phi ngẩng đầu lên nhìn trời, rú lên một tiếng sài lang hú, nghe rất rùng rợn. Bốn người nọ cũng giở toàn lực ra tấn công. Thế là bên phe chàng lại chiếm ưu thế ngay.

Đột nhiên trong khu núi Cửu Cung bỗng có tiếng lang hú rất rầu rĩ. Long Điền liền hú lên như tiếng hổ gầm:

- Lại đây ! Phên này các người sẽ chết hết !

Y lại ngẩng đầu lên rú một tiếng sài lang hú, cũng rùng rợn hơn.

Vạn Thích cười quái dị một tiếng rồi nói:

- Chúng ta hãy diệt những tên này đi trước, rồi hãy giết mấy tên kia sau !

Y giơ trường kiếm lên ra hiệu một cái, tất cả các đạo sĩ đứng ở đó liền xông vào trong trận đấu. Thế là trên mái nhà đã có hơn ba mươi đạo sĩ bao vây năm người.

Đấu được một hồi lâu, năm người hình như đã thấm mệt. Đột nhiên Kiếm Phi quát lớn:

- Xông xuống.

Kiếm của chàng hóa thành một đạo ánh sáng xanh, nhằm dưới nhà phi thân xuống.

Tiếp theo đó Bạch Cốt Thần Quân, Bạch Dật Phong, Cửng Phàm các người cũng nhảy xuống theo Kiếm Phi và mọi người xông vào trong đám đông. Dưới ánh sáng lập lòe, bóng người thấp thoáng, tiếng kêu la thảm khốc cứ vọng lên luôn luôn, máu tươi càng bắn ra càng nhiều.

Cánh tay trái của Bạch Dật Phong đã bị thương nặng, Cửng Phàm cũng bị thương nhưng nhiệm vụ mọi người là dù còn đến giọt máu cuối cùng cũng phải đánh lại kẻ địch. Kiếm Phi giở toàn lực ra sử dụng Bích Vân Tam Thức, đồng thời tay trái thì múa thanh Kim Húc thần kiếm phát huy đến hết oai lực, ánh sáng kiếm xanh và vàng của chàng tới đâu là đối phương chết tới đó.

Nên dù đối phương võ công cao siêu đến đâu, người nhiều đến đâu cũng không làm gì nổi chàng. Nhưng rồi Kiếm Phi cũng thấy mỗi mệt dần...

Bỗng đằng xa có tiếng hú rất dài vọng tới, các anh em của Bích Ba Bang đã giở hết lực khinh công tới cứu viện nhưng ít nhất họ cũng còn ở ngoài xa mười dặm mà bọn Vạn Thích đang giở hết toàn lực ra dồn ép thật là nguy vô cùng...

Hồi 35

Oán Thù Vạn Kiếp

Kiếm Phi thấy tình thế bất lợi cho mình, liền múa tít cả Bích Vân kiếm lẫn Kim Húc thần kiếm rồi tung mình nhảy lên trên không, lượn đi mấy vòng hóa thành án sáng vàng và xanh nhằm tứ phía chém xuống. Chàng đã gỡ Vân Long Cửu Thức ra định giết sạch kẻ địch này.

Quả nhiên Vạn Thích không phải là người thường, y thấy vậy cả kinh, vội quát bảo bọn đạo sĩ :

- Hãy cẩn thận!

Nói xong y cũng múa trường kiếm xông lên chống đỡ. Sau những tiếng kêu "coong, coong" và đom đóm lửa bắn tung tóe, hai cái bóng người đã thấy bắn ra hai bên. Kiếm Phi lại hú lên một tiếng, ánh sáng vàng và ánh sáng xanh lại bắn vào bọn đạo sĩ. Tiếng kêu la thảm khốc lại nổi lên tứ phía, máu tươi bắn ra càng nhiều.

Lại có một tiếng sài lang hú rất thê thảm vọng tới. Tiếp theo đó, bốn mặt đều có sài lang hú dồn dập, đã thấy anh em của Bích Ba Bang đã tới nơi cứu viện rồi.

Vạn Thích cứ theo dõi Kiếm Phi hoài. Lúc này y đột nhiên quát lớn, múa kiếm hóa thành một đạo kiếm quang, nhắm Bạch Dật Phong đâm tới.

Lúc ấy Bạch Dật Phong bị mười mấy đạo sĩ bao vây, mười mấy thanh kiếm đang nhắm các nơi yếu huyệt đâm tới. Y với một thanh kiếm đỡ đông chống tây, nay bỗng lại có một luồng ánh sáng loé mắt đâm tới. Y giật mình kinh hãi, vội giơ kiếm lên chống đỡ. Chỉ nghe "coong" một tiếng, tiếp theo đó một tiếng kêu thảm khốc, người y đã dính đầy máu, loạng choạng lui về phía sau. Đột nhiên có tiếng kêu thật lớn, trường kiếm cùng giơ cả lên, rồi lại nhắm người y đâm tới. Y giận dữ rống lên một tiếng, ngã lăn ra đất.

Vạn Thích đã hạ xong Bạch Dật Phong định quay lại tấn công Bạch Cốt Thần Quân đang kịch chiến với các tên đạo sĩ.

Lúc ấy Bạch Cốt Thần Quân đang dùng Bạch Cốt Trảo và Bạch Cốt Thần Công khổ chiến với mười mấy tên đạo sĩ, thấy Bạch Dật Phong chết một cách thê thảm như vậy, ông ta liền múa tít hai cánh tay có khói trắng bốc lên nghi ngút, liền có hai đạo sĩ nằm gục chết tại chỗ.

Vạn Thích thấy vậy liền múa kiếm xông lại nhắm Bạch Cốt Thần Quân đâm luôn.

Bạch Cốt Thần Quân cười nhạt một tiếng, xoay người một vòng tránh khỏi ba thế kiếm của đối phương rồi giơ tay ra lôi một cái, người quay đi một vòng đã núp sau lưng một đạo sĩ, tay ông ta còn tấn công ra một thế rất mạnh. Thế quay và thế tránh né của ông ta khiến ai nấy cũng phải ngạc nhiên. Đạo sĩ nọ không kịp đề phòng, kinh hãi chạy lên về phía trước thì vừa lúc thanh kiếm sáng quắc đâm tới. Y chưa kịp la một tiếng nào thì ngực đã bị đâm thủng, máu bắn ra tung tóe.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy liền la lên:

- Ác độc thật !

Nói xong, ông ta giơ hai tay ra, gạt hai thanh trường kiếm vừa đâm tới. Đồng thời dùng Bạch Cốt Trảo nhằm Vạn Thích tấn công.

Vạn Thích thấy vậy cười quái dị một tiếng, múa kiếm nhằm ngực ông ta đâm tới. Ông ta cũng cười nhạt một tiếng và đáp:

- Lão phu không mắc hờm đâu !

Ông ta vừa nói vừa lướt sang bên, thuận tay đâm vào một đạo sĩ khác.

Lúc ấy, một tiếng kêu la thảm khốc nổi lên từ phía trước cung.

Tiếp theo đó, tiếng sài lang nổi lên, bốn bóng trắng đã lẹ làng lướt nhanh vào.

Củng Phàm thấy như vậy cười như điên như dại, múa tít thanh đao xông lên, hai cái bóng đen đã bắn tung ra. Long Điện cũng cả cười một hồi, múa thanh Tỷ long đao sáng vàng tới đâu thì máu phun ra tới đó, rồi rống lên thật lớn, nói rằng:

- Các anh em hãy xông lên chém giết đi !

Tiếp theo đó, bóng người tung hoành, ánh sáng đao thấp thoáng, mười mấy cái bóng như thiên thần hạ trần ở bốn phía tam mặt xông tới. Thế là máu tươi của bọn đạo sĩ chảy ra như suối, tiếng kêu la thảm khốc, hòa thành một nhạc điệu đưa đám tang.

Kiếm Phi liền háng hái hơn trước, giết chết một tên đạo sĩ ở phía sau tấn công tới, rồi ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng. Tiếng rú của chàng chưa dứt thì người chàng đã nhanh như điện chớp tiến tới trước mặt Vạn Thích rồi.

Lúc ấy, Vạn Thích đã như điên cuồng, không ngờ Bích Ba Bang lại mạnh đến thế ! Y yên chí phen này thế nào bên mình cũng nắm chắc phần thắng trong tay, ngờ đâu bây giờ toàn quân lại sắp bị tiêu diệt đến nơi, nên y mới lớn tiếng cả cười, múa trường kiếm xông lên chống đỡ hai thanh kiếm vàng và xanh của đối thủ.

Đôi bên vừa va đụng nhau, trận đấu kịch liệt liền khai diễn.

Lúc này Vạn Thích mới biết Kiếm Phi lợi hại, cảm thấy áp lực của bốn bên đè nén xuống quả thực kinh người. Người y hình như bị trôi lênh đênh trên bể cả không bờ bến,

càng ngày ánh sáng vàng với xanh càng sáng rực, áp lực ở bốn bên càng nặng nề hơn hết.

Y đã giở đến mười thành chân lực ra rồi mà vẫn không chống cự nổi. Y định phá thủng một mặt để mong thoát thân. Đang lúc ấy thì y đã nghe có tiếng cười rất dài rót vào tai và giọng nói của Kiếm Phi vang lên như tiếng chuông nói:

- Phen này bốn Bang chủ không sao tha thứ cho các hạ được nữa.

Nhưng tiếng nói đó vừa dứt thì Vạn Thích lại cảm thấy áp lực bỗng nhẹ hẳn, y mừng rỡ khôn tả vội tung mình nhảy lên, bỗng thấy khí hải huyết tê tái, chân khí bài tiết, chân tay mình mấy không còn hơi sức nữa. Y cảm thấy người nhẹ nhõm và như bị người ở phía sau xách cổ áo lôi lên rồi vượt qua mái nhà đi luôn.

Khi ra tới ngoài đạo cung, y mở mắt ra nhìn thấy bốn võ sĩ mặc áo trắng đầu đeo mặt nạ sài lang, tay cầm đao cong đang canh giữ một chiếc xe ngựa lông lầy, y lại nghe thấy Kiếm Phi nói tiếp :

- Hiện giờ chân lực của các hạ đã bị tản mát hết rồi. Nể mặt chúng ta kết nghĩa với nhau một phen, tại hạ tha chết cho các hạ, thôi đi đi.

Lúc này Vạn Thích mới biết mình đã khổ công tu luyện được môn võ công tuyệt kỹ, nhưng bây giờ đã bị phế hết, y đau lòng khôn tả, nghênh ngang đứng dậy.

Lúc ấy bốn võ sĩ áo trắng đã cúi mình vái chào Kiếm Phi một cái.

Kiếm Phi chỉ khẽ nhún chân, người đã nhảy tới cạnh xe ngựa ngó đầu nhìn vào bên trong, thấy Lý Hồng vẫn còn nằm yên ở trong đó, hình như mê man chưa tỉnh, chàng liền thở dài một tiếng và nói:

- Hồng muội, cũng may trời không phụ người có lòng.

Đột nhiên một võ sĩ áo trắng quát lớn:

- Người dám...

Chàng vội quay đầu lại nhìn thấy một thanh đoản đao đã cắm vào ngực của Vạn Thích rồi. Đối thủ đi loạng choạng bước về phía trước một bước, hai mắt tròn tròn xoe găng sức nói:

- Họ Đặng kia, mối thù này của chúng ta để tới đời sau hãy thanh toán vậy.

Nói tới đó y đã ngã lăn ra đất liền, mũi đao đã đâm thủng ra phía sau lưng của y, máu tươi chảy lai láng.

Kiếm Phi thấy vậy rầu rĩ nói:

- Việc này không thể trách được mỗ.

Lúc bấy giờ trong Cửu Thiên Đạo Cung chỉ còn một vài tiếng kêu thảm thiết vọng ra thôi. Kiếm Phi liền ngừng mặt lên trời, rú một tiếng thưa dài, tiếng rú của chàng chưa

dứt đã có anh em của Bích Ba Bang ở trong Đạo Cung phi ra, chỉ thoáng cái tất cả mọi người đều ra tới hết, và đứng nghiêm chỉnh ở trước mặt Kiếm Phi. Phía sau họ còn có một số đạo sĩ mình dính đầy máu tươi đang chạy theo ra.

Kiếm Phi thấy vậy lạnh lùng nói:

- Đứng yên !

Lâu Thiên vội la lớn:

- Đứng yên !

Tiếng la của y thực là vang trời động đất, các đạo sĩ đều kinh hãi đứng yên ngay.

Kiếm Phi lạnh lùng nói tiếp:

- Quý vị có biết không? Nguyên nhân chủ yếu của lần sát kiếp này là do quan chủ của các vị với tại hạ có một tư thù. Từ nay trở đi ân oán của đôi bên đã dứt khoát, mong từ giờ trở đi các vị nên theo đạo chính mà làm người, thôi quý vị đi vào đi.

Bọn đạo sĩ ngẩn người ra giây lát rồi tất cả đều vái chào Kiếm Phi một lạy mới lui vào trong quan, chỉ còn lại hai lão đạo sĩ thủng thẳng tiến tới.

Lúc ấy Biện Hổ oai phong lẫm lẫm, đứng trước đạo quan không xa, thấy hai đạo sĩ tiến lên như vậy liền cười nhạt hỏi:

- Các người muốn làm gì thế ?

Hai người cùng vái chào và nói:

- Đặng Bang chủ với tề quan là ân hay là oán đến giờ vẫn chưa rõ rệt. Nhưng từ nay trở đi, tề quan quyết không can thiệp vào thị phi của giang hồ nữa.

Nói tới đó hai người cùng dừng lời.

Đạo sĩ đứng bên phải lại nói tiếp:

- Nếu thí chủ các người có việc muốn mượn tề quan dùng, xin cứ tự tiện, lão đạo có việc bận không thể nào tiếp đãi được nữa.

Nói xong, y chấp hai tay vái một cái rồi quay người đi vào trong đạo quan tức thì.

Lúc ấy Long Điền đi tới trước mặt Kiếm Phi cung kính vái chào, hai tay đưa cái hộp gấm lên đưa cho chàng và nói:

- Thưa Bang chủ, đây là thuốc giải.

Kiếm Phi thận trọng mở nắp hộp ra, chàng ngửi thấy mùi rất thơm tho và ngửi xong đầu óc tỉnh táo khôn tả liền gật đầu đáp:

- Phải, đây chính là thuốc giải.

Mọi người thấy chàng thử thuốc như vậy đều kính phục y đạo của chàng rất cao minh, chàng quay đầu lại mở tấm màn cửa chiếc xe nhìn Lý Hồng rồi nói với mọi người.

- Tốt hơn hết đem nàng vào trong quan cứu chữa thì hơn.

Biện Hổ với Hồ Phong vội đi vào trong đạo quan, một lát sau cả hai lại bước ra và thưa.

- Đã nói với họ, họ bằng lòng cho mượn căn phòng rồi.

Kiểm Phi liền bồng Lý Hồng đi vào trong đạo quan.

Lúc ấy đã có một tiểu đạo đồng quét dọn sẵn một căn phòng. Kiểm Phi ẵm Lý Hồng vào, khẽ đặt nàng nằm lên trên sập. Cửng Phàm, Long Điền, Lôi Anh đều đi quét dọn chiến trường. Kiểm Phi liền bảo Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ:

- Các người ở ngoài phòng hộ pháp cho bốn tọa.

Năm người vâng lời đi ra ngay, Kiểm Phi lại dặn bảo Lâu Thiên với Bạch Cốt Thần Quân :

- Hai vị hãy ở trong phòng giúp tôi một tay.

Lâu Thiên với Bạch Cốt Thần Quân vâng lời ở lại trong phòng ngay. Kiểm Phi từ từ đi tới trước sập lấy thuốc giải ra cho Lý Hồng uống, rồi chàng đỡ nàng ngồi dậy. Chàng ngồi ở phía sau nàng để tay trái vào yếu huyệt sau lưng của nàng rồi dùng hai ngón tay phải, khẽ gõ mấy cái.

Lâu Thiên với Bạch Cốt Thần Quân đứng cạnh đó vẻ mặt rất gầy gò và chăm chú phòng bị.

Một lát sau trên người của Kiểm Phi đã có những làn khói trắng bốc lên. Tiếp theo đó, trên người của Lý Hồng lại có hắc khí bốc lên, sắc mặt của nàng hồng hào dần, mồ hôi đã bắt đầu nhễ nhại, cả Kiểm Phi cũng vậy.

Lâu Thiên thấy vậy vội chạy lại để một bàn tay lên mạch môn huyệt của Kiểm Phi rồi dồn chân lực của mình sang cho chàng.

Kiểm Phi thấy Lâu Thiên thông minh như vậy liền tủm tỉm cười tỏ ý cảm ơn.

Vì Kiểm Phi đã kịch chiến một hồi, sau lại đấu với Vạn Thích một trận đã dùng sức quá nhiều, nên bây giờ chàng mới đuối sức như thế. Chàng quá yêu Lý Hồng nên đã giở hết nội lực ra giúp nàng. Lâu Thiên không kịp thời giúp chàng một tay thì chưa biết chừng phen này chàng nguy tai mất.

Một lát sau hình như hắc khí ở người Lý Hồng đã hết, Kiểm Phi giơ tay phải lên phát một cái, liền có một luồng khói bốc lên úp chụp lên hắc khí của Lý Hồng bốc ra và đã ngưng tụ lại. Chỉ trong nháy mắt làn khói trắng cũng dần dần xâm nhập vào trong người của Kiểm Phi. Mặt của Lâu Thiên cũng vã mồ hôi ra, đủ thấy y đã dùng sức quá nhiều.

Trong phòng yên lặng như tờ, Lý Hồng vẫn nằm yên chưa hề tỉnh lại. Kiếm Phi sắc mặt nhợt nhạt ngồi yên không cử động, hai lỗ mũi của chàng có hai cây bạch khí thò ra dần. Lâu Thiên mặt đã hồng hào đang ngồi vận hơi điều tức, chỉ có Bạch Cốt Thần Quân ngồi lẳng lặng tại đó đưa mắt nhìn khắp chung quanh để canh gác cho Kiếm Phi, Lâu Thiên và Lý Hồng.

Nếu lúc này có người ra tay tấn công Bạch Cốt Thần Quân không ra tay ngăn cản thì Kiếm Phi ba người thế nào cũng bị người đó giết chết ngay tại chỗ. Cho nên bên ngoài đã có năm kỵ sĩ phòng vệ rồi mà Bạch Cốt Thần Quân vẫn không yên tâm mà nhìn khắp chung quanh là thế.

Đột nhiên có một tiếng hú thật dài và nghe rất kinh khủng ở đằng xa vọng tới.

Hồi 36

Lưỡng Hồ Tranh Hùng

1

úc ấy trời đã sáng tỏ dần, trong núi Cửu Cung bỗng có một tiếng rú nghe rất rùng rợn vọng tới nơi, khiến ai nghe cũng phải kinh hoàng.

Tiếng rú ấy thế nào cũng phải có nguyên nhân, nếu người rú đó tới đây không phải gây hấn với Cửu Thiên Đạo Cung thì cũng tới kiếm bọn người của Bích Ba Bang, nên ai nấy đều gây cần hết sức, nhất là Bạch Cốt Thần Quân nghe thấy tiếng rú ấy lại càng phải đề phòng thêm, ông ta đã vận hết thần công ra chuẩn bị, hễ có động tĩnh gì là không tiếc tay cùng tiếc thân đấu với kẻ địch chí chết thì thôi.

Tiếng rú ấy dứt rồi bốn bề lại yên lặng như tờ, yên lặng đến nỗi cả tiếng hô hấp của mọi người cũng nghe thấy, không khí ở bốn mặt tám phương nặng nề đè xuống.

Bạch Cốt Thần Quân chú ý đến từng động tĩnh một ở chung quanh, các anh em của Bích Ba Bang ở ngoài cửa cũng hết sức cẩn thận canh gác.

Lại có một tiếng rú thực dài và thê thảm nổi lên ở chỗ rất gần, nghe tiếng rú ấy cũng đủ biết người đó công lực rất cao siêu, không phải là những tay cao thủ thường.

Bạch Cốt Thần Quân rùng mình đánh thót một cái, đưa mắt vào trong phòng thấy ba người vẫn ngồi yên không cử động, ông ta lại nhìn ra cửa sổ và cửa phòng để đề phòng. Bỗng có một tiếng kêu rất quái dị:

- Bọn tiểu yêu các người làm gì thế ?

Nghe giọng nói đúng là tiếng của Lôi Anh và đủ biết kẻ địch tới nhiều người chứ không phải một.

Tiếp theo đó lại có tiếng cười the thé và tiếng người nói vọng vào:

- Gọi họ Đặng ra đây trả lời !

Có tiếng của Cung Phàm trả lời:

- Các hạ hãy báo danh cho chúng ta nghe đã.

Tiếng người the thé lại nói tiếp :

- Các người là cái thá quái gì mà dám hỏi tên tuổi của ta ?

Lôi Anh lại tiếp:

- Các người táo gan thật, dám tới đây quấy nhiễu phải không ?

Bỗng một giọng nói nghe rất rắn rỏi và lạnh lùng đáp:

- Nếu người không gọi họ Đặng ra đây trả lời thì đừng có trách lão phu vô lễ.

Củng Phàm cười ha hả đáp:

- Nếu các hạ không báo danh trước thì ngày hôm nay đừng hòng mở được cửa này.

Hai bên cứ cãi vã nhau như vậy ở ngoài cửa cung, tiếp theo đó tiếng người cười the thé lại nói:

- Đừng có nói những lời thừa ấy, có mau gọi Kiếm Phi ra đây tạ tội và lãnh cái chết không ?

Lôi Anh lớn giọng quát lớn:

- Tiểu tử giỏi thật, muốn chết phải không ?

Y chưa nói dứt đã có tiếng kêu "bùng" thục lớn và tiếng kêu "hự hự" hai tiếng.

Củng Phàm cười ha hả nói tiếp :

- Giỏi, kể cũng tài ba đấy, hãy ném bảo đao của bốn đội trưởng đã.

Lúc ấy ngoài cửa cung tiếng gió kêu vù vù nổi lên liên tiếp, người nói giọng cứng cỏi và lạnh lùng lại lên tiếng nói tiếp :

- Ra tay nặng một chút, hãy giết tên này rồi nói chuyện sau.

Tiếp theo đó tiếng gió động càng nhanh và càng mạnh hơn trước, đủ thấy trận đánh kịch liệt như thế nào rồi.

Lúc đó các đội viên, đội quân đều ra cửa quan đứng xem trận đấu.

Hãy nói Kiếm Phi vẫn ngồi yên ở trên sập, hai cây ngọc trụ ở hai lỗ mũi của chàng thò ra đã to như hai cánh tay trẻ con và cứ thập thò hoài.

Đột nhiên hai cây ngọc trụ ấy thu cả vào trong lỗ mũi của chàng, chàng mở mắt ra nhìn Lâu Thiên một cái, lúc ấy Lâu Thiên cũng mở mắt ra cười rồi cùng đứng dậy.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy mới thở hắt ra một tiếng.

Kiếm Phi đưa mắt nhìn Lý Hồng rồi bảo với Bạch Cốt Thần Quân và Lâu Thiên rằng:

- Hai vị làm ơn bảo hộ Lý cô nương cho.

Hai người cung kính vâng lời, Kiếm Phi liền đẩy cửa đi ra ngoài phòng.

Ngũ Kỵ Sĩ đang ráo riết bảo vệ, thấy Kiếm Phi ra cả năm cúi đầu chào, chàng khẽ cười và an ủi năm người rằng:

- Hôm nay đã khiến quý vị vất vả một phen.

Kim kỵ sĩ là người đứng đầu Ngũ kỵ sĩ nghe nói liền cung kính vái chào và nói:

- Kẻ địch có bốn người tất cả, hai người hiện đang đấu với đội trưởng và Lôi đại ca còn hai người nữa đứng ở ngoài.

Kiểm Phi liền hỏi:

- Chúng tôi đây làm chi ?
- Lúc chúng đến chỉ bảo muốn kiếm Bang chủ để trả thù thôi.

Kiểm Phi cười hì hì đáp:

- Chúng ta mau đi ra ngoài kia.

Nói xong chàng thung thủng đi ra ngoài đạo quan, năm kỵ sĩ theo sau. Sáu người đi trông rất chậm, nhưng sự thực chỉ nháy mắt đã ra tới ngoài cửa đạo quan rồi.

Lúc ấy trên quảng trường ở ngoài đạo quan đang có tiếng gió kêu vù vù, cát bụi bay mù mịt. Lôi Anh, Cửng Phàm đang đấu với hai người tóc bạc ăn mặc rất lịch sự, trận đấu kịch liệt ác độc khôn tả.

Còn phía bên kia là Đà Sơn công tử Hoàng Cái Vũ với một ông già tóc bạc ăn mặc rất xa hoa, thân hình cao vạm vỡ trông rất gian xảo.

Hoàng Cái Vũ vừa nhìn thấy Kiểm Phi bước ra đã cười nhạt mấy tiếng nói:

- Đặng Kiểm Phi, ngày chết của ngươi đã tới rồi.

Kiểm Phi không trả lời đưa mắt nhìn trận đấu một cái, mặt liền biến sắc rồi quát lớn:

- Lôi Anh, Cửng Phàm mau lui ngay.

Hai người vâng lời lui ngay về phía sau, Kiểm Phi mỉm cười nói tiếp:

- Hai người hãy nghỉ ngơi giây lát đi !

Đồng thời chàng dùng truyền âm nhập mật dặn bảo hai người tiếp:

- Mau vào bên trong bảo vệ lấy Lý Hồng cô nương để khỏi bị người ta bắt cóc.

Hai người cung kính vâng lời đi vào trong đạo quan ngay.

Kiểm Phi lạnh lùng nhìn Đà Sơn công tử và hỏi:

- Ngày hôm nay các hạ tới đây có việc gì thế ?

Hoàng Cái Vũ ngẩn người ra giây lát rồi cười hì hì đáp:

- Ngày hôm nay bốn công tử tới đây để lấy lại món nợ mà trời trao phó cho.

Kiểm Phi kêu ồ một tiếng và hỏi tiếp:

- Chẳng hay các hạ mời những nhân vật đặc biệt nào đến đỡ đầu cho đấy ?

Nói xong, chàng lại nhìn chung quanh, mặt tỏ vẻ thất vọng và lạnh lùng nói tiếp :

- Tại hạ không thấy một nhân vật đặc biệt xuất sắc nào có thể chống nổi một thế đánh của tại hạ, thôi mời các vị về nhà đi.

Lúc ấy ông già tóc bạc đứng cạnh Hoàng Cái Vũ liền cười nhạt một tiếng và nói:

- Lão phu chưa thấy một tiểu tử nào lại ngông cuồng đến như vậy.

Giọng nói của ông già vừa cứng rắn vừa lạnh lùng khiến ai nghe thấy cũng phải giật mình kinh hãi.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Các hạ hãy cho biết tên tuổi để tại hạ xem các hạ có đủ tư cách để đứng đây nói chuyện không ?

Hai ông già đứng ở một bên nghe thấy chàng nói như thế bỗng tiến lên một bước quát lớn:

- Câm mồm, trước mặt Sơn chủ mà người dám ngông cuồng như thế à ?

Kiểm Phi đột nhiên cười lớn:

- Hoàng Quá Thiên, nếu người không tới ta cũng sẽ đến Đà Sơn gặp người.

Nói xong, chàng giơ tay trái lên tung một cái, đã có một đạo hồng quang như một sợi dây thắp thoáng và kêu đánh bộp một tiếng rất khê, một cái quạt nho nhỏ màu tía hồng đã cắm ngay ở trước mặt Đà Sơn công tử liền.

Hoàng Quá Thiên trông thấy cái quạt nan, mặt liền biến sắc, vội đổi sắc mặt cười gằn một tiếng và nói:

- Hà hà, không ngờ các hạ là môn hạ của y.

Kiểm Phi dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng đáp:

- Đừng có nói nhiều, ngày hôm nay ta phải thay mặt nghĩa phụ ta quét sạch cửa ngõ.

Hoàng Quá Thiên ngửng mặt lên trời cười nhạt mấy tiếng đáp:

- Ngay chủ nhân của cái quạt này thân chinh đến đây cũng không làm gì nổi lão phu, huống hồ là người.

Nói xong y cười nhạt hoài.

Đang lúc ấy lại có một tiếng cười nhạt rót vào tai mọi người, tiếp theo đó tiếng nói lạnh lùng vọng tới:

- Hừ, hừ, dù lão phu thân chinh đến đây cũng không làm gì nổi người ư ? Hừ... hừ...

Mọi người nhìn theo về phía cây cổ thụ, liền thấy một cái bóng xanh rất nhẹ nhàng phi tới. Khi bóng xanh đó tới gần mọi người mới hay là một ông già mặc áo dài xanh người gầy gò, mặt thon thon.

Kiểm Phi vừa trông thấy ông già đó, mừng rỡ khôn tả vội nhảy xổ lại kêu gọi:

- Nghĩa phụ... nghĩa phụ...

Ông già áo xanh tùm tùm cười, mặt lộ vẻ an ủi với giọng rất ôn tồn đáp:

- Phi nhi...

Hai cha con tay nắm tay nhau và nhìn mặt nhau hồi lâu không nói nửa lời, cả hai cùng ứa nước mắt ra, đủ thấy hai cha con thương nhau đến thế nào.

Đà Sơn chủ ngẩn người ra giây lát rồi cười nhạt nói:

- Nếu không có việc gì thì lão phu cáo lui trước.

Hoàng Cái Vũ thấy vậy ngẩn người ra ngạc nhiên vô cùng, mồm ấp úng hỏi:

- Cha...Còn Lý Hồng thì sao...

Hoàng Quá Thiên trợn mắt lên khế quát mắng con trai rằng:

- Đồ vô dụng!

Năm xưa là Phiến Ma, ngày nay là Lang Hú cốc chủ, ông già áo xanh khế buông tay Kiếm Phi ra, hiền từ nói:

- Phi nhi, để cha diệt trừ tên phản đồ nghịch sư này trước rồi hãy nói chuyện với con sau.

Kiếm Phi lắc đầu đáp:

- Không, cha để cho con được thi hành lời hứa năm xưa.

Lang Hú cốc chủ vừa cười vừa đáp:

- Không, Hoàng Quá Thiên ngày nay không phải là Hoàng Quá Thiên ngày xưa nữa, để cha đối phó với y.

Kiếm Phi tiến lên một bước vừa cười vừa đỡ lời:

- Cha, chẳng lẽ cha lại để cho con bội tín hay sao ?

Lang Hú cốc chủ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Thôi được, con nên cẩn thận nhé !

Hoàng Quá Thiên xưa kia vì sợ Phiến Ma cho nên mới phải lẩn trốn ra ngoài biên cương, khổ tâm ẩn tu không vào Trung Nguyên là thế. Bây giờ tuy đã cách biệt lâu năm, nhưng nghĩ đến trận kịch chiến của hai thầy trò, y hãy còn kinh hoảng nên chưa chi y đã sợ hãi là thế.

Lúc ấy Kiếm Phi đã vội đòi ra đấu với y mà Phiến Ma lại bằng lòng nên y mừng rỡ khôn tả. Nhưng y vẫn cố làm vẻ bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Tiểu tử ngươi đứng sang một bên đi, ngươi không phải là đối thủ của lão phu đâu.

Kiếm Phi cười ha hả:

- Nếu trong năm mươi hiệp mà tại hạ không giết được ngươi thì dang hai tay dâng đầu lên cho ngươi ngay, và tất cả mọi ân oán đều xóa bỏ.

Mọi người nghe thấy chàng nói như thế đều rung mình kinh hãi, vì Đà Sơn chủ có phải là người tầm thường đâu mà chàng đã bảo chỉ trong năm mươi hiệp đã giết chết y được, như vậy thực là quá ngông cuồng một chút.

Lang Hú cốc chủ cũng kinh hãi hết sức vội buột miệng nói:

- Phi nhi...

Tiếp theo đó ông ta nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Thôi được con phải cẩn thận đấy nhé.

Nói xong ông ta cười và cổ võ chàng.

Lúc ấy Hoàng Quá Thiên lại cười khinh một tiếng rồi nói:

- Được, nếu trong năm mươi hiệp lão phu bị người đánh bại thì từ nay trở đi phái Đà Sơn sẽ vĩnh viễn tuân lệnh người.

Lời nói của y không khác gì y đã nói rõ, nếu y thua phái Đà Sơn sẽ là thuộc hạ của Kiếm Phi.

Nói xong, y cười vẻ đắc ý quay tay một cái, trong tay đã có một cái quạt ngay.

Trong quạt của y bỗng có một làn ánh sáng bạc tỏa ra, y đã múa tít cây quạt rồi, mồm thì cười nhạt nói:

- Tiểu tử giỏi khí giới ra đi.

Kiếm Phi cười vẻ kiêu ngạo, rút luôn thanh Bích Vân kiếm ra khỏi bao, trận đấu này của hai người khác hẳn những trận đấu khác nên cả hai cùng thận trọng hết sức.

Đà Sơn chủ Hoàng Quá Thiên giơ cái quạt lên rồi thung thủng đi quanh Kiếm Phi một vòng.

Kiếm Phi vẫn cầm trường kiếm, hai chân cứ đứng yên không khác gì một tòa núi sắt vậy. Mọi người thấy không khí nặng hết sức, trống ngực đập mạnh rất mạnh và hai mắt cứ trở lên nhìn vào đấu trường. Kiếm Phi đứng yên không hề cử động chút nào, còn Đà Sơn chủ thì càng đi càng nhanh, sau cùng chỉ còn thấy một luồng ánh sáng bạc chạy vòng quanh Kiếm Phi thôi chứ không trông thấy thân hình của y đâu hết. Thế rồi luồng ánh sáng xanh bắt đầu tỏa lên, một xanh một bạc vừa đụng với nhau.

Sau ba mươi hiệp, trong trận đấu bỗng có một tiếng kêu "ùm" rất lớn, cát bụi bay mù mịt, kinh phong mạnh khôn tả. Hai cao thủ này vừa lui về phía sau đã nhảy tới, nhưng dưới mặt đất đã có thêm một cái hố sâu.

Đang lúc ấy lại có một tiếng rú kêu thật dài, một đạo ánh sáng xanh bốc lên chọc trời, tiếp theo đó ánh sáng bạc của cái quạt cũng đuổi theo ngay.

Đạo bạch quang bắn lên rất nhanh, rồi đột nhiên lan ra thành một đám mây xanh úp chụp xuống luồng ánh sáng bạc của cái quạt kia. "Ùm", lại một tiếng kêu thật lớn, ánh

sáng vàng bị hất trở lên, ánh sáng bạc bị rút xuống dưới. Lúc ấy Kiếm Phi đã giỡ Vân Long Cửu Thức, Nhất Tuyến Phiêu, với Bích Vân Tam Thức ra, những thế kiếm như vũ bão nhằm đầu Hoàng Quá Thiên đánh úp xuống.

Lúc ấy đã tới hiệp thứ bốn mươi một rồi, Hoàng Quá Thiên bỗng rung động cái quạt hóa thành nghìn vạn quạt và tựa như pháo cây bông bắn thẳng lên. Đột nhiên trong màn kiếm quang ở bên trên bỗng có một luồng ánh sáng xanh bắn ra. Hoàng Quá Thiên không kịp đề phòng, thấy vậy cả kinh thất sắc.

Trong lúc kinh hoàng, y vội giở toàn lực nhảy sang bên trái năm trượng nhưng đạo ánh sáng xanh như một đàn châu chấu bay qua cánh đồng, cứ đuổi theo sát.

Đà Sơn chủ nghiêng răng mím môi, đưa trái tay về phía sau, ném cái quạt bạc hóa thành cầu vòng bạc, nhằm Kiếm Phi bắn tới, còn y chấp hai bàn tay lại, dồn kinh lực đẩy ra một thế bỗng có hai luồng máu tanh đỏ hỏn như hai thanh sắt thiêu hồng ở gan bàn tay của y bắn ra.

"Ùm, ùm" sau mấy tiếng kêu thực lớn, lại có tiếng kêu "soẹt, soẹt, soẹt", bóng người thấp thoáng. Hoàng Quá Thiên đã bị bắn ra ngoài xa mười trượng, còn Kiếm Phi thì vẫn hiên ngang cầm kiếm đứng yên tại chỗ, áo dài trắng của chàng cũng dính đầy máu, cánh tay trái có vết thương to bằng ngón tay, máu tươi đang nhỏ dòng.

Thắng bại đã phân biệt, Đà Sơn công tử liền lớn tiếng kêu gọi:

- Cha...

Y vội chạy lại ôm lấy Hoàng Quá Thiên mà khóc lóc, gọi tiếp:

- Cha ơi ! Cha...

Lang Hú cốc chủ cũng phi thân tới cạnh Kiếm Phi giơ tay ra vỗ một cái, điểm huyết cầm máu cho chàng và nói:

- Phi nhi, không sao chứ ?

Kiếm Phi mặt nhợt nhạt, gượng cười đáp:

- Không sao, con đã giết chết y rồi !

Đà Sơn công tử liền đứng dậy, cúi đầu vái chào Kiếm Phi và nói:

- Các hạ ban ơn cho, Hoàng Cái Vũ này không bao giờ quên được.

Nói xong, y liền bỗng xác Hoàng Quá Thiên rồi cùng hai ông già nọ lớn bước đi luôn.

Lang Hú cốc chủ với giọng dịu dàng nói với Kiếm Phi:

- Phi nhi, con hãy đi vào trong đạo quan nghỉ ngơi giây lát ! Nghĩa phụ còn có việc này muốn nói với con.

Ông ta vừa nói tới đó, bỗng đưa mắt nhìn vào cây cổ thụ ở cách đó hơn mười trượng mà quát hỏi:

- Ai kia ! Sao lại lén lút như thế ?

Đằng sau thân cây có tiếng cười ha hả và có ba bóng người phi thân lên, người đi giữa giơ tay lên ném một đạo bạch quang vào mặt Kiếm Phi, đồng thời ba người đó đã quay mình chạy ngay vào rừng biến mất.

Lang Hú cốc chủ thấy vậy liền giơ tay ra bắt, mới hay đó là một tờ giấy trắng. Ông ta cũng phải kinh hãi thâm, bụng bảo dạ rằng:

- Công lực của người này cũng thâm hậu thực.

Nghĩ đoạn ông ta cầm tờ giấy lên xem, thấy bên trên có viết:

"Mười ngày sau xin mời đến Đoạn Thiên Nhai ở sau dãy núi Cửu Cung để nói chuyện".

Dưới ký tên Sài Nho Tú Sĩ và Ngũ Bộ Thất Hồn.

Đủ thấy lá thư đó là thư khiêu chiến công khai, Lang Hú cốc chủ cười nhạt một tiếng đưa thư cho Kiếm Phi. Chàng xem qua tờ giấy rồi nói:

- Hay lắm ! Nhơn dịp này để tổng kết chuyện của họ cho xong.

Nói xong mọi người cùng đi vào trong quan nghỉ ngơi.

Hồi 37

Trận Đại Huyết Chiến Cuối Cùng

Mọi người đã vào trong đạo quan nghỉ ngơi rồi, Kiếm Phi liền cho người mời vị chủ trì ra.

Một lát sau, một đạo sĩ râu tóc bạc phơ cung kính bước ra, Kiếm Phi liền chấp tay chào và hỏi:

- Anh em tề bang muốn ở nhờ đây mười mấy ngày, chẳng hay lão chủ trì có cho phép không?

Lão đạo sĩ hai mắt nhấp nháy rồi khẽ đáp:

- Thí chủ ở lại trong tề bang, bản đạo rất hoan nghênh. Nhưng vì mấy ngày gần đây, núi Cửu Cung có rất nhiều nhân vật võ lâm xuất hiện, hình như sắp có một việc gì quan trọng xảy ra vậy, cho nên nếu lúc ấy có chuyện gì xảy ra, tề bang không dám cam đoan về sự an toàn của các anh em trong quý bang.

Kiếm Phi mỉm cười đáp:

- Về điểm ấy thì không dám phiền đến đạo trưởng phải bận lòng, chỉ có việc ăn ngủ của anh em chúng tôi thì phiền đạo trưởng giúp cho một chút. Còn sự an toàn ở trong đạo quan này thì đã có anh em chúng tôi chịu trách nhiệm.

Lão đạo sĩ gật đầu vâng lời.

Kiếm Phi lại nói tiếp:

- Nếu đạo trưởng có việc thì xin cứ tự tiện.

Lão đạo sĩ liền cáo lui. Kiếm Phi dặn các anh em giúp hộ các đạo sĩ quét dọn những xác người chết và tàn tích của trận đấu vừa rồi. Lần kịch chiến ở Cửu Thiên Đạo Cung này, anh em của đội Khoái Dao lại bị hy sinh mất thêm ba người, và đau lòng nhất là Bạch Dật Phong bị thương nặng mà chết, còn những anh em khác bị thương nặng hay nhẹ đều được Lang Hú cốc chủ với Kiếm Phi cứu chữa, chỉ trong hai ba ngày là lành mạnh ngay.

Đồng thời trong mấy ngày đó, mọi người lại cẩn thận vận công điều khí để chuẩn bị ứng phó với trận quyết chiến sắp tới. Trận đấu này sẽ lại đại huyết kiếp chấn kinh võ lâm, anh em Bích Ba Bang, nếu đối phó không khéo, có thể toàn quân bị tiêu diệt hết chứ không sai. Nên ngoài sự luyện tập võ công ra, đêm nào Kiếm Phi cũng thân chinh luyện tập Tiểu Phong loan nguyệt đao trận cho họ.

Ngày giờ trôi qua rất nhanh, sáng sớm ngày thứ tám, Lang Hú cốc chủ lấy trong bọc ra một quyển "Hồi ức giang hồ tập" trao cho Kiếm Phi:

- Tiểu hài nhi ! Người hãy đọc quyển bí thư này sẽ biết rõ phụ thân người là ai và nhân vật nào là kẻ gia thù.

Kiếm Phi cầm lấy quyển "Hồi ức giang hồ tập" mở ra lật từng trang đọc. Được một lúc, chàng kêu lên:

- Lã Phàm là... phụ thân con.... Sài Nho Tú Sĩ là kẻ đại thù.

Bấy giờ Lý Hồng cũng vừa khỏi bệnh nghe Kiếm Phi kêu to, nàng kinh hãi:

- Phi ca... chuyện gì thế ?

Kiếm Phi đưa cho Lý Hồng đọc. Nàng nghiêng rằng:

- Phi ca, chúng ta giết sạch bọn này...

Tối hôm đó, chàng truyền lệnh ra tất cả anh em trong bang ngoài việc canh gác ra, còn thì tập hợp ở trong phòng của chàng để cùng thương lượng cách đối địch.

Trải qua một thời gian khá lâu, mọi người thương lượng mãi mới miễn cưỡng quyết định một kế hoạch.

Ngày hôm sau, mọi người lại đem chiến lược ấy ra bàn tán một hồi nữa, rồi ai nấy mới chuẩn bị để lên đường.

Lúc ấy ai nấy đều cảm thấy phấn khởi và cũng hồi hộp nữa.

Họ biết trận chiến đấu quyết định này, nếu thắng thì Bích Ba Bang sẽ trở nên một bang lớn nhất trong giang hồ, nếu bại thì khỏi cần nói, ai nấy sẽ bị toi mạng trên núi Cửu Cung. Theo sự ước đoán sơ lược thì cao thủ của kẻ địch ít nhất cũng năm mươi người, như vậy ít nhất mỗi người của Bích Ba Bang phải đối phó trên ba tay cao thủ, bằng không sẽ bị toi mạng liền.

Thời gian trôi qua rất chậm, mãi mãi mới đến sáng ngày hôm thứ mười, trời vừa tang tảng sáng các anh em Bích Ba Bang đã bắt đầu lên đường, còn những người bị thương thì nằm lại đó tịnh dưỡng. Tất cả hơn hai mươi người đều mặc áo dài trắng bên ngoài.

Trong hai mươi mấy người, chỉ có Lang Hú cốc chủ là vẫn mặc áo xanh bên ngoài thôi, còn những người khác đều mặc áo trắng hết. Hành động các người đều nhanh nhẹn khôn tả, ai nấy đều kiểm soát lại vũ khí của mình một hồi rồi đứng yên đợi lệnh. Tất cả sửa soạn xong, Kiếm Phi liền ra lệnh lên đường ngay.

Thế là hai mươi mấy người, nhanh như tên chạy thẳng vào trong dãy núi Vạn Sơn.

Đoạt mệnh nhai ở ngay giữa khu núi Cửu Cung, mọi người đi như hai mươi mấy luồng ánh sáng bạc tiến thẳng về phía đó.

Trời sáng tỏ dần, mặt trời đã mọc lên cao, mọi người đã trông thấy rõ Đoạt Mệnh nhai. Lúc ấy ở trên đỉnh nhai đã thấy tụ tập trên sáu mươi người. Những người ấy đều là những cao thủ của võ lâm hết.

Trong những người ấy có hòa thượng, có nam nữ, lão ấu, họ đứng thành mấy tốp, có tốp ngồi, có tốp đứng, và đang lẳng lặng chờ đợi.

Trong bọn người đó có một người cao lớn vạm vỡ, mặt mũi xấu xí, mình mặc áo nho sinh màu vàng, hai mắt nhắm lại, ngồi trên mặt đất, tóc và râu của y bù rối, màu sắc đã vàng khè nên không sao biết được y tuổi chừng bao nhiêu.

Nhìn qua thì hình như y đang ngồi ở trên một màn khói vàng nhạt vậy. Nếu nhìn kỹ mới phát hiện chung quanh y có một làn hơi nhạt tỏa ra che lấp. Lúc ấy y đang ngồi nhập định bỗng mở to hai mắt ra, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng đỏ. Y mở mắt ra nhìn, người ta mới biết đôi ngươi của y đỏ hồng, trông rất kinh khủng, rồi y cười nhạt một tiếng và nói:

- Tới rồi !

Mọi người nghe thấy y nói đều mở mắt ra ngó nhìn khắp chung quanh, nhưng không thấy một hình bóng của người nào hết.

Lúc ấy lại có một giọng nói rất lạnh lùng lên tiếng :

- Phải, tới rồi !

Người lên tiếng nói đó là Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trấn Thiên.

Lại một lát sau, có thêm mười mấy người nữa gật đầu, tỏ vẻ là đã biết có đối phương tới.

Người mặc áo vàng liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Lão phu sẽ khiến cho chúng chết không có chỗ chôn cho mà coi !

Một lát sau ở chỗ đèo dốc đã có hai mươi mấy võ sĩ áo trắng xuất hiện. Người đó liền kêu "ủa" một tiếng và nói tiếp:

- Quả nhiên có cả Phiến Ma cũng theo chúng tới.

Ngũ Bộ Thất Hồn cười nhạt một tiếng, nhưng không phê bình.

Hắc Sát trang chủ Trần Tinh giơ tay lên vuốt bộ râu dê và nói tiếp:

- Mặc Phiến Ma với chả Phiến Ma, chúng ta cũng sẽ tiêu diệt được chúng hết !

Người mặc áo vàng cười nhạt một tiếng, nói tiếp:

- Khỏi cần bằng hữu ra tay, nhưng dù bằng hữu có ra tay, đâu đã chắc địch được Phiến Ma !

Trần Tinh ngẩn người ra, nhưng đã cười ngay được, và hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Sài Nho lão tiên bối lại còn sợ y hay sao ?

Người đó chính là Sài Nho Tú Sĩ khét tiếng là âm độc và hung tàn.

Sài Nho Tú Sĩ cười khì một tiếng và đáp:

- Lão sẽ có cách thắng nổi y, còn lão đệ thì chưa đủ sức !

Thượng Quan Hùng là bảo chủ của Thượng Quan bảo đứng cạnh Trần Tinh liền xen lời nói:

- Nhị đệ...

Trên trán của y có một vết sẹo lớn và đỏ hồng, lúc này lại càng bóng bẩy thêm.

Sài Nho Tú Sĩ lại đưa mắt nhìn lên đỉnh núi một cái, đắc trí, vừa cười vừa nói tiếp:

- Ngày hôm nay chúng ta đại tàn sát một trận cho thực sướng tay.

Mọi người nghe thấy y nói như thế đều tùm tùm cười.

Lúc ấy trên đèo đã có một bọn người hùng dũng đi lên, người nào người ấy đều ăn mặc áo dài trắng. Người đi đầu chính là Kiếm Phi, Bang chủ của Bích Ba Bang, trông rất trẻ trung và anh tuấn khôn tả (vì cha Kiếm Phi họ Lã nên từ nay trở đi chàng lấy lại họ của mình là Lã).

Người đi sát cánh với chàng là Phiến Ma xưa kia, và là Lang Hú cốc chủ ngày nay. Người vận áo đại hồng, ngoài khoác một cái áo choàng màu hồng đi ở bên trái chàng là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn Lý Hồng. Phía sau ba người là Biện Hổ với Hồ Phong, võ công của hai người này hiện giờ được Kiếm Phi dạy bảo cho, đã luyện tới mức thượng thừa, có thể ngang tài với đội trưởng của Khoái Dao đội Củng Phàm rồi.

Sau đó đến mọi người là Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ, sau Củng Phàm có mười hai người đội viên của Khoái Dao đội, tất cả hai mươi lăm người thủng thẳng đi lên trên đỉnh núi. Bước đi của họ trông rất chậm chạp, nhưng sự thực tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được. Những khí thế của họ rất oai hùng, khiến bất cứ người nào trong võ lâm trông thấy cũng phải kinh hãi.

Khi lên tới trên đỉnh núi, Kiếm Phi ngừng chân lại, mọi người đều ngừng chân theo. Lý Hồng lộ vẻ kinh ngạc, mồm mấp máy dùng trường âm nhập mật khẽ nói với Kiếm Phi:

- Anh Phi, nơi đây tụ tập nhiều người như thế, đa số là những kẻ hung ác khét tiếng trong hắc đạo từ hồi mấy chục năm về trước.

Kiếm Phi cười khì và hỏi lại:

- Sao ? Em Hồng, em sợ ư ?

Lý Hồng bĩu môi đáp:

- Em sợ gì chúng!

Trên đỉnh núi đa số mọi người cũng đều cùng khinh, nhưng nụ cười của mọi người chỉ thoáng cái thôi, ai nấy đều tỏ vẻ nghiêm nghị ngay, vẫn biết bọn chúng người nào người nấy đều khét tiếng trên giang hồ lâu năm, nhưng trong mắt của chúng đã trông thấy rõ hai mươi lăm người vừa tới đó, không ngờ người nào người nấy đều là những nhân vật phi thường cả.

Lúc ấy Kiếm Phi chấp tay chào mọi người rồi lớn tiếng hỏi:

- Vị nào là chủ nhân của cuộc đấu ngày hôm nay thế ?

Tiếng nói tuy rất ôn tồn nhưng khi lọt vào tai kẻ địch, tên nào tên nấy trống ngực đều đập mạnh khôn tả. Có một số người phải vận công tĩnh tâm để cho khỏi kinh hoảng.

Sài Nho Tú Sĩ cười nhạt đáp:

- Chính lão phu đây !

Tiếng nói của y vừa dứt, thì y giống hệt một con sài lang, đã phi thân tới trước mặt Kiếm Phi và chấp tay chào. Kiếm Phi liền lên tiếng hỏi tiếp:

- Có phải các hạ đã viết thiệp mời bốn Bang chủ tới đây...

Nói tới chữ "đây", chàng cố ý kéo dài để đợi chờ đối phương trả lời.

Sài Nho Tú Sĩ liền cười như điên như khùng đáp:

- Ý của lão phu là muốn lấy được tính mạng của quý vị.

Kiếm Phi sắc mặt lạnh lùng hỏi tiếp:

- Chẳng hay bằng hữu định lấy bằng cách nào ?

Sài Nho Tú Sĩ lại cười như điên như khùng đáp:

- Có hai con đường để cho các người đi. Một là chịu khuất phục bầu lão phu làm chủ để trừng trị thiên hạ võ lâm. Hai là các người sẽ chịu chết tại nơi đây. Đó, tùy ý các người muốn lựa chọn cách nào cũng được.

Lang Hú cốc chủ đứng cạnh Kiếm Phi, ho gần một tiếng rồi xen lời nói:

- Không ngờ vắng mặt có mấy chục năm mà Sài Nho huynh đã coi thiên hạ nhỏ đến như vậy.

Sài Nho Tú Sĩ đưa mắt lườm ông ta một cái rồi đáp:

- Kể cả người nữa.

Lang Hú cốc chủ chỉ tùm tùm cười và nói tiếp:

- Sài Nho huynh, có lẽ ngôi báu thiên hạ lệnh chủ đã quyến rũ Sài Nho huynh một cách quá say mê rồi.

Sài Nho Tú Sĩ cười ghê rợn:

- Đừng có nói nhiều lời thừa, trước khi mặt trời mọc lên trên đỉnh đầu, còn có đủ thì giờ để cho các người suy nghĩ, đây là ân huệ cuối cùng...

Y chưa nói dứt, Kiếm Phi đã lạnh như băng:

- Chớ nhiều lời, câu trả lời của chúng ta chỉ có một chữ thôi.

Mấy chục người nghe thấy Kiếm Phi nói như vậy đều ngẩn người ra.

Sài Nho Tú Sĩ xưa nay vẫn có tiếng là người độc ác lừng danh và cũng không hay nói, không hiểu tại sao ngày hôm nay y lại khác thường, biết chữ mà Kiếm Phi trả lời đó là chữ gì rồi, nhưng y vẫn còn lên tiếng gạn hỏi:

- Câu trả lời của người là gì ? Lão phu chỉ mong người nên nghĩ kỹ đi thì hơn.

Kiếm Phi cười ha hả đáp:

- Câu trả lời của ta là... không

Chữ "không" vừa thốt ra, trên sân trường khản trương cực độ.

Tiếp theo đó Kiếm Phi quát lớn:

- Còn có một phương pháp nữa có thể thỏa hiệp được.

Sài Nho Tú Sĩ ngẩn người ra, Kiếm Phi bỗng nhìn thẳng vào mặt y rồi đưa mắt liếc nhìn khắp chung quanh một lượt và nói tiếp:

- Các vị có thể toàn thân rút lui được rồi, hay là thay đổi hẳn tác phong trước kia là cải tà quy chánh, bằng không ta sẽ giết hết các người.

Thấy chàng nói như vậy ai nấy đều biến sắc mặt. Chúng không ngờ trên đỉnh núi này bên chúng có hơn sáu chục người mà không dọa nạt nổi bọn Kiếm Phi chỉ có hai mươi mấy người thôi.

Sài Nho Tú Sĩ càng tức giận thêm, tóc trên đầu của y hầu như dựng ngược, rồi y cười khà:

- Được, được lắm...

Kiếm Phi lạnh lùng phẩy tay một cái.

Các anh em của Bích Ba Bang rất nhanh nhẹn cởi luôn cái áo dài trắng ở ngoài ra, bên trong của mọi người đều là áo chiến y màu đỏ như lửa. Tiếp theo đó lại có những tiếng kêu loảng xoảng, thì ra hai mươi lăm người cùng rút khí giới ra một lúc.

Đột nhiên có một tiếng rú nghe rất dịu dàng như tiếng phượng hoàng hát ở đằng xa vọng tới. Mọi người nghe thấy tiếng rú ấy đều xôn xao bàn tán, không hiểu tại sao còn ai sẽ tới như vậy.

Có người khẽ hỏi:

- Chả lẽ Mỹ kiếm khách Lã Phàm còn chưa chết ư ?

Tiếng nói đó vừa dứt đã có bóng người xuất hiện.

Giữa Kiếm Phi và Sài Nho Tú Sĩ đã có một người trung niên anh tuấn và nho nhã, khí vũ lại hiên ngang khôn tả.

Người đó xuất hiện, vẻ mặt rất hiền từ nhìn Kiếm Phi tủm tủm cười.

Tất cả những người bên địch đều thất thanh kinh hãi la lớn:

- Ô ! Lã Phàm !

- Y chưa chết !

- Mỹ kiếm khách...

Kiếm Phi lớn tiếng kêu gọi:

- Cha...

Nước mắt của chàng đã nhỏ giọt xuống, chàng lớn bước tiến lên, giơ hai tay ôm chặt lấy người cha mà chàng vẫn nhớ nhung.

Đột nhiên Sài Nho Tú Sĩ cười như ma hú:

- Được, được, cha con các người cùng lên tấn công một lúc đi.

Nói xong, y bỗng giơ tay lên ra dấu, liền có hai luồng kinh phong nhanh như hai mũi tên nhằm nơi trọng huyệt của Kiếm Phi bắn tới.

Mỹ kiếm khách Lã Phàm trầm giọng quát lớn, giơ một chưởng lên, liền có một luồng kinh phong phát ra chống đỡ luồng kinh phong của Sài Nho Tú Sĩ tức thì.

Đột nhiên có tiếng quát lớn:

- Cha, để con tiêu diệt y nhé !

Kiếm Phi chưa nói dứt, đã xông lại tấn công Sài Nho Tú Sĩ tức thì.

Lã Phàm thấy vậy ngăn người ra thì có tiếng kêu "bùng" vang trời đất.

Hai cái bóng của Kiếm Phi với Sài Nho Tú Sĩ hai người vừa chia nhau ra lại ghép vào liền. Mọi người chỉ thấy một đạo ánh sáng xanh quay tít, bóng người thấp thoáng và mấy chục đạo hào quang như một cây cầu vòng bắn tới.

Lã Phàm thấy vậy cười một tiếng thực dài rồi quát lớn:

- Phương Trấn Thiên, chúng ta đấu chơi với nhau một phen nào.

Ông ta vừa nói dứt, đã múa kiếm xông lại tấn công Phương Trấn Thiên tức thì.

Đang lúc ấy Phục Hồ Kim Lôi Anh cũng múa đôi chùy gang, Long Điền thì rút khí giới kỳ lạ ra, Lâu Thiên thì dùng song chưởng, Bạch Cốt Thần Quân thì dùng Bạch Cốt Trảo xông vào mặt trận tấn công địch tới tấp.

Lúc ấy Ngũ Kỵ Sĩ cũng lớn tiếng cười, ai nấy cũng rút song đoản, thương và kiếm ra xông lên hỗn chiến.

Củng Phàm giờ con dao cong tiến dần các anh em của Khoái Dao đội múa tít thành một cái lưới quang rộng chừng năm trượng và cũng như một làn sóng lớn nhằm kẻ địch áo đảo tới.

Lang Hú cốc chủ lấy cái quạt màu tía dài hơn thước ra cũng công lên tấn công kẻ địch.

Lý Hồng rút Ngân phách kiếm ra khỏi bao, tiến lên đứng ở phía sau Kiếm Phi áp trận cho chàng, nhưng đã có một giọng rất thô nói:

- Con nhỏ kia, để đại gia tiếp người sung sướng một phen nhé !

Người đó chưa nói dứt, đã xông lại tấn công Lý Hồng ngay. Lý Hồng nghe thấy đối phương nói như vậy tức giận khôn tả cũng múa tít thanh kiếm xông lên phản công tới tấp.

Chỉ trong nháy mắt trận đấu kinh thiên động địa trăm năm hiếm thấy một lần đã mở màn, quả thực kịch liệt khôn tả, có thể nói là thiên sầu địa thảm, hàng trăm người đánh nhau tủa bụi, người đứng bên ngoài xem không sao phân biệt ra người của bên nào nữa. Vì người nào người nấy đều là võ lâm cao thủ hạng nhất lúc bấy giờ.

Trận đấu càng hăng, tiếng hò reo chém giết lẫn tiếng khí giới va đụng nhau thực là khốc liệt.

Mặt trời dần dần mọc lên cao, càng chiếu sáng bao nhiêu tiếng kêu la càng thảm khốc bấy nhiêu, máu tươi bắn ra như mưa làm ướt cả đỉnh núi ấy. Dần dần trên mặt đất lại có thêm rất nhiều những tay chân bị chém gãy, không bao lâu máu còn nhỏ dòng xuống sườn núi. Lại còn có những bị đánh lặn từ trên đỉnh núi rớt xuống nữa.

Mặt trời đã xế dần về tây, các khe núi đã có đầy máu tươi, chảy ròng xuống, còn các anh em của Bích Ba Bang nhờ có đao trận và kiếm trận nên đã lập một kỳ công, bị thương và chết rất ít, khiến ai cũng không thể tưởng tượng.

Lúc ấy trong trận chỉ còn lại có mười kẻ địch thôi. Phương Trấn Thiên đã bị Lã Phàm chém một nhát kiếm rớt xuống dưới vực thẳm.

Trần Tinh, Thượng Quan Hùng, Tà Phong các người đều bị Ngũ Kỵ Sĩ và ba vị Kim Cương với Bạch Cốt Thần Quân giết chết, còn có một số người tự thị võ công cao cường không chịu hợp tác với người khác đều bị đao chém vong mạng.

Đột nhiên có một tiếng rống lên như điên:

- Đi về gặp sư tổ nhà ngươi đi...

- Ối chà !

Máu tươi bắn tung lên, Lôi Anh vừa quát vừa múa cây chùy đánh chết luôn một kẻ địch, còn tay trái của lão hiệp cũng đã bị một vết thương khá nặng, máu cứ nhỏ ròng

xuống dưới tay. Trong đao trận của đội Khoái Đao lại có hai tiếng kêu thảm khóc vọng lên.

Bóng người càng thưa thớt dần, bên địch kẻ chết nằm gục xuống tại chỗ, kẻ nhát gan bỏ chạy, kẻ bị thương không còn hơi sức đâu mà cầm cự cũng ngã lăn ra đó, trên đỉnh núi không còn lại bao nhiêu người nữa.

Lúc ấy chỉ còn lại Sài Nho Tú Sĩ đang kịch chiến với Kiếm Phi thôi.

Tất cả anh em của Bích Ba Bang hầu như người nào người nấy đều mang thương tích hết. Nhưng Lôi Anh với Biện Hồ hai người vì quá dũng mãnh nên bị thương nặng đến không cử động được nữa, còn các người khác thì vẫn hùng hồn đứng quanh đó xem trận đấu.

Lần này tuy Lý Hồng phải đối phó với ba kẻ địch, nhưng nhờ đã có mọi người che chở cho nên nàng vẫn cảm thấy chưa đủ sướng, dù ba kẻ địch đó đã bị nàng giết sạch.

Lúc ấy Lã Phàm có mặt tại đấy nên nàng không nói nửa lời, chỉ chăm chú nhìn vào trận đấu thôi.

Đột nhiên hai người ở trong trận đấu, giáp nhau lại, liền kêu rú quái lạ và tiếng kêu la thảm khóc vọng lên, một cái bóng người cao lớn vạm vỡ đã thấy bắn tung lên cao liền.

Long Điền cười ha hả, giơ tay lên chém một cái, liền có một đạo ánh sáng tia như một con rồng bay lượn lên trên không và va đập vào bóng người kia tức thì.

- Trời !

Sau một tiếng kêu thảm khóc đó, mưa máu ở trên không bắn tung tóe xuống, thân hình của Sài Nho Tú Sĩ đã bị khí giới kỳ lạ của Long Điền chém trúng, rồi cả thân người cùng cây khí giới đó rơi xuống đất một lúc.

Thật không hổ danh là một ma đầu đã từng làm cho hai phái hắc bạch đạo trong giới võ lâm kinh sợ trước đây, Sài Nho Tú Sĩ mặc dù trúng phải một chiêu của Kiếm Phi rồi bị Long Điền bồi thêm một đao nhưng rồi Sài Nho Tú Sĩ chỉ lảo đảo mấy cái thì đã gượng đứng ngay lên, đưa tay điểm nhanh vào huyệt đạo để ngăn máu dừng chảy nữa. Thủ pháp tự chữa thương thật nhanh như chớp, rồi đồng thời trong lúc Long Điền còn ngạc nhiên kinh khiếp, Sài Nho Tú Sĩ đã hét lên một tiếng chấn động cả mọi người, vận dụng hết cương khí vào song chưởng đánh ra, một nhắm vào Kiếm Phi và một đánh thẳng vào Long Điền.

Thế chiêu đã đưa ra, nhưng chẳng thấy hình bóng gì cả. Kiếm Phi vừa ngạc nhiên trông qua đã biết lão ta sử dụng đến độc chiêu cuối cùng, chàng vội lách mình qua đứng án ngữ trước Long Điền rồi đưa tả chưởng lên đỡ ngay.

"Bùng..."

"Hự..."

Sau tiếng kêu "hự", bóng lão ma đầu hắc đạo lảo đảo lùi ra sau rồi ngã vật xuống.

Lúc ấy Kiếm Phi đang đứng ngăn người ra ở giữa trận đấu, tay cầm trường kiếm buông xuôi xuống, chỉ nghe thấy tiếng kêu "soẹt" một tiếng, thanh Bích Vân kiếm đã cắm sâu vào mặt đá hơn ba thước, người chàng cũng từ từ té xuống.

Một loạt tiếng hô to:

- Phi nhi...

- Anh Phi...

- Bang chủ...

Sau mấy tiếng kêu la ấy lại có mấy bóng người chạy cả lại ở giữa đấu trường để vực Kiếm Phi dậy.

Lã Phàm ôm chàng ứa nước mắt ra.

Lý Hồng cũng ngồi cạnh đó khóc ròng.

Lang Hú cốc chủ vội chuẩn mạch cho chàng, hồi lâu mặt có vẻ hớn hỏ nói:

- Không sao, chắc chắn sẽ cứu chữa được.

Hai mươi mấy đôi mắt cứ chăm chú nhìn vào Kiếm Phi không chớp, bây giờ họ nghe thấy Lang Hú cốc chủ nói như vậy, ai nấy đều thở hắt ra một cái, rồi mặt lộ vẻ vui tươi ngay.

Lã Phàm bỗng Kiếm Phi đi từng bước một xuống khỏi khoảng núi ấy, mọi người từ từ theo sau, chỉ trong chốc lát đã mất dạng mọi người ngay.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại những xác chết, những người bị thương nặng nằm rên rỉ, những chân tay què gãy rơi bừa bãi lẫn với máu chảy lan tràn mặt cỏ.

Những người ấy bị giết chết thảm khốc như vậy cũng không đáng tiếc chút nào, vì chúng có chết thì trong võ lâm mới được bình yên và thiên hạ mới được hưởng thái bình.

- o HẾT o -